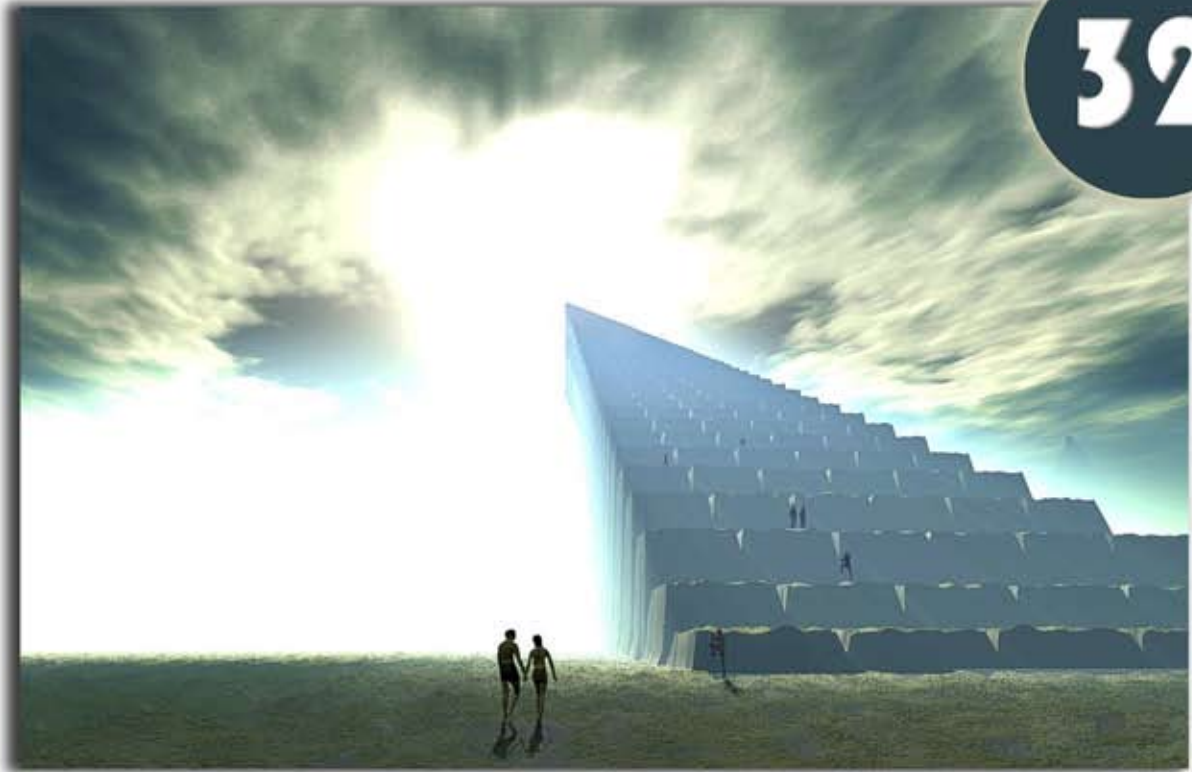

tárházmagazin

az amerikai **enrichment journal**
magyar nyelvű elektronikus kiadása

32

A szentség útján

Derek Tidball Mit jelent Isten szentsége? 2

Dan Crabtree A kiteljesedő élet 9

George O. Wood Prédikálj a szentségről! 19

Alton Garrison A közösségi szentség helyreállítása 27

Scott Hagan A család helyreállása 36

Edgar E. Lee A Szent Szellem keresztség teológiája 40

George P. Wood Beszélj az igazságról szeretettel! 52

Mit jelent Isten szentsége?

PONTOSABBAN MIT JELENT, AMIKOR AZT MONDJUK, HOGY ISTEN SZENT?

Írta: Derek Tidball

„Szent, szent, szent a Seregek Ura”
Ézsaiás 6:3

Mit jelent, amikor azt MONDJUK, hogy Isten szent?¹

Amikor Isten megjelent Mózesnek az égő csipkebokorban, akkor úgy nevezte magát, hogy ő az Egyetlen, aki szent (2Mózes 3:5). A szentség az Ő alaptermészete, a létezésének a lényege.

Az Ószövetség többször nevezi Istent Szentnek, mint bármilyen más néven összesen. Ézsaiás – a „szentség prófétája”² – folyamatosan „Izrael Szentjének” hívja Istent. Bár sokszor használunk olyan képeket a leírhatatlan Isten jellemzésére, mint a Szikla, Atya, Pásztor, vagy Fény, mégis, amikor a szent szót használjuk rá, az nem metafora. Nincsen semmi az emberei tapasztalataink szerint, amihez Őt hasonlítani tudnánk. Úgy mondjuk, ahogy van.

Mit jelent, ha azt mondjuk, Isten szent? A szentség Isten teljesen más természetére utal: az Ő felsőbbségére, a magasztos fenségére, a hatalmas erejére, az abszolút tisztaságára, mérhetetlen fényességére, a kifürkészhetetlen dicsőségére, és a megváltó üdvösségére. Ez csak az ő tökéletességének rövid listája.

A szent szó olyan, mint egy ragyogó tűzijáték, ami számtalan színben robban szét. Lehetetlen egyszerre befogadni az egészet. Mi általában csak az a egyik vagy másik aspektusára fókuszálunk Isten ragyogásának. Ézsaiás a 6. részben a legközelebb jut ahhoz, hogy leírja Isten teljességét, közelebb, mint bárki más. Ez a látomás,

amikor Ézsaiás találkozik Istennel a templomban, kihangsúlyozza Isten szentségének három aspektusát: az Ő szuverén felsőbbrendűségét, az Ő erkölcsi tisztaságát, és az Ő drága kegyelmét.

Isten szuverén felsőbbrendűsége (Ézsaiás 6:1-4)

Ézsaiás abban az évben látogatott el a templomba, amikor Uzziás király meghalt (1. vers), Uzziás 50 éves uralmának a végén. Az állandóság korszaka véget ért, és az emberek egy bizonytalan időszakkal néztek szembe. Assíria növekvő agresszivitása és hogy megtámadta a szomszédos területeket (2Királyok15:17-38) csak fokozta ezt a bizonytalanságot. Ezen a ponton, amikor a földi trón múlandósága és gyengesége nyilvánvaló volt, Isten látomást adott Ézsaiásnak az Egyetlenről aki mindennek az igazi Ura, akinek az uralkodása egyszerre állandó és erőteljes.

Ebben a látomásban a föld és az ég összeolvadtak, és Ézsaiás látta az Urat „trónon ülve” (Ézsaiás 6:1). Ez a látomás arra indította Ézsaiást, hogy felfelé tekintsen a magasabban lévő trón felé. Isten trónja nincs egy szinten a földi trónokkal – legyen az akár Uzziásé, akár a feltörekvő assír királyé III. Tiglat-Pileszeré. Magasabb, mint az övék. A trón elhelyezkedése beszél az Ő uralmáról a föld felett, minden földi uralkodó felett, akik az Ő parancsára tündökölnék és buknak el.

Isten felülmúlhatatlan nagysága volt Izrael hitének az alapköve. A zsoltárosnak nem az volt a szándéka azzal, hogy sokszor ismételte az Úrnak, hogy „legyen felmagasztalva a neved”, hogy arra utaljon vele, hogy Isten pozícióját erősíteni kéne. Ugyani smindenki tudtak, hogy „az egész föld királya Isten... Isten uralkodik a népeken, szent trónusán ül az Isten.” (Zsoltárok 47:8-9). Inkább azt jelentette, hogy elismerik azt a státuszt, amivel már rendelkezett.

Isten trónja sérthetetlen volt, akármilyen körülmények is adódtak a népnél. Még akkor is, amikor a nemzet látszólag megszűnt, és száműzetésben voltak az emberek, Dániel akkor is úgy beszélt Istenről, mint a „Felségesről”, aki „uralkodik az emberek királysága fölött, és annak adja azt, akinek akarja” (Dániel 4:22).

Felséges felszerelés vette körül a trónt, amit Ézsaiás látott. A királyi palást elért a mennyből a templomig. A hossza jelképezi Isten szuverén uralmának a nagyságát. ugyanakkor mivel összeköttetésben van a földdel, azt is kifejezi, hogy Isten nem távoli és közömbös, amikor a lentiek küzdelmeiben. „Palástja betöltötte a templomot” – nem a palotát, a hatalom székhelyét; nem a bíróságot, a törvény székhelyét; hanem a templomot, a megbékélés színhelyét. Ez még inkább mutatja Isten vágyát, hogy legyőzze az emberek szentségtelenségét azzal, hogy megtisztulást és megbékélést biztosít számukra.

Minden földi uralkodónak vannak kísérői. Itt a szeráfok (Ézsaiás 6:2,6) a Királyok királyának kísérete. Ezek a tüzes lények – akik név szerint csak ebben a két versben vannak megemlítve a Bibliában – nem nézhetek közvetlenül Istenre. Két szárnyával „arcát takarta el, kettővel lábát fedte be”. Talán azért takarták el a lábukat, mert „megtagadták azt a szándékukat, hogy a saját útjukon járjanak”³. A

másik két szárnyal repültek, mert állandóan készen álltak az Úr utasítását követni. A fülük fedetlen maradt; hiszen kötelességük volt Isten parancsaira hallgatni és engedelmeskedni neki.

Az egyiptomiak úgy tartották, hogy az ilyen lények voltak felelősek azért, hogy megvédjék az ő isteneiket a szárnyuk kiterjesztésével. Pont úgy, mint manapság a Titkosszolgálat emberei, akik az Egyesült Állok Elnöke és a lehetséges merénylő közé állnak, testükkel fedezve őt. De ezeknek a szeráfoknak, akik Isten kísérői, inkább nekik volt szükségük védelemre. A szárnyaik nem Istent fedezték be. Saját magukat fedték be az ő szentségének a láttán.

Ézsaiás figyelme áttért arról amit lát arra, amit hall. „Így kiáltott egyik a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek URa, dicsősége betölti az egész földet!” (Ézsaiás 6:3). Ez a dal meglepetésként érhet minket. Hiszen a hangsúly Isten szuverenitásán van, így azt várjuk, hogy a szeráfok az uralmát dicsőítik: a legitimitását, az erejét, és a hatalmát. Ehelyett a szeráfok a szentségét ünneplik. Nem csak megemlítik a szentségét, és aztán folytatják a sort; vagy nem megismétlik kétszer, ami a héberben általában a hangsúlyt jelenti. Háromszor is megismétlik egyre növekvő intenzitással. Hogy ő teljesen, tényleg teljesen, tökéletesen teljesen szent. „Ez egy hangsúlyos megfogalmazás, egyenértékű a YHWH természetének megfogalmazásával.”⁴ Isten szentségét csak „felső-felsőfokban”⁵ lehet kifejezni.

A szeráfok énekének második sora a földről szól, ahol Isten munkálkodik. Isten azt szeretné, ha a dicsőségét - az isteni tulajdonságainak megnyilvánulását – az egész világon keresztül látnák. Ézsaiás a templomban találkozik Istennel, de Isten nincs a szentélyre korlátozva. Ézsaiás képviseli Izrael népét, de Isten szuverenitása nincs az ő választott népére korlátozva. Ahogy láthatjuk Isten kéznymát a teremtett világon, ezért mi is tudjuk, hogy neki joga van az egész földre, és a nemzetek észreveszik az Ő munkáját (Zsoltárok 19.rész). Isten ebben a látomásban nem egy kicsinyes törzsi istenség, akinek csak egy kis júdeai törzs felett van hatalma. Kinyilvánítja hatalmát a föld egész színén.

Az lett volna meglepő, ha ennek a „rendkívül aktív, energikus, dinamikus, ugyanakkor fenyegető” isteni erőnek⁶ nem lett volna közvetlen hatása a helyre, ahol történt. És volt. Ézsaiás leírja Isten meglátogatásának a klasszikus jeleit, „megremegtek a küszöbök eresztékei”, mintha földrengés lett volna, „és a templom megtelt füsttel” (4. vers). Ez emlékeztet Mózes találkozására Istennel a Sínai-hegyen (2Mózes 19:16-20). Ézsaiás könyvében, a kivonulás és a Sínai-hegy szent Istene megint megmutatta magát Izrael történelmének egy újabb kritikus pontján. Isten szentsége, mint erkölcsi tisztaság (Ézsaiás 6:5)

Mint egy nem mindennapi élmény, természetesen mélységesen felkavarta Ézsaiást. Nem meglepő, hogy azt olvassuk, hogy így kiáltott fel „Jaj nekem! Elvesztem” (5. vers). De nem olvassuk, hogy a pánik jeleit mutatta volna, vagy mély érzelmesség vett erőt rajta, nem remegett vagy terült el a földön, és nem esett transzba. Meglepetésünkre a történet megint teljesen más irányba folytatódik. A félelmének az oka ugyanis nem érzelmi terror, hogy a hatalommal kell szem-

benéznie, hanem a félelem oka az ő érdemtelenége annak a hatalomnak a szemében, akivel találkozott. A válasza szerint a sorsa meg vagy pecsételve, „mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim!”

Amikor találkozott a szentséggel, Ézsaiás rádöbbsent, hogy az ő élete messze van a tisztától. A vallomása az ajkára vonatkozik, több okból is. A szeráfok ajka már hirdette Isten szentségét, és ezzel ellentétben, rájött, hogy az ő ajkai képtelenek voltak tanúságot tenni Isten szentségéről.

A legfőbb eszköz, amit Ézsaiás prófétaként használt, az ajka volt. Természetes, hogy ő erre koncentrált. Nem káromkodást, vagy csúnya beszédet vallott meg itt, hanem hogy nem méltó üzeneteket prédikált, amik talán a saját fantáziájának, frusztrációjának, indulatának vagy vágyainak a szülöttei, amik kényelemre és kompromisszumokra épültek.

Izrael népének természetes volt, hogy a templomban a beszéd jutott először eszébe, ahol a szavak és az énekek a liturgia részei voltak. Talán Ézsaiás kicsit lenézte a dicsőítést, mert túl hétköznapi volt. De ennél jelentőségtebb, hogy az ajkak fejezik ki a szív és az elme gondolatait, és felfedik az amúgy néma gondolatait azoknak, akik beszélnek. Az ajkakra fókuszálva Ézsaiás nem kizárólag a nyelv bűneiről beszél, hanem ezzel szimbolizálja, hogy az élete és azoké, akikkel együtt élt, a nép élete nem volt szinkronban Istennel. Azt mondja, hogy teljesen alkalmatlan szolgálni a szent Istent. Bármit is jelent ez pontosan, Ézsaiás nem egyedül volt bűnös. A népe ugyanolyan vétkes volt.

Nehéz túlbecsülni Ézsaiás válaszána jelentőségét ahhoz megértsük a szentséget. Néhányan, Rudolf Ottót követve, megpróbálták a vallást az érzelmekre csökkenteni, és azt hangsúlyozták, hogy a „szentség fogalma” a mi „teremtettség” érzésén alapul, és arra késztet minket, hogy remegve féljünk a „teljesen más” misztériuma előtt.⁷

Nyilvánvalóan ostobaság lenne tagadni az érzelmek erejét, amikor Isten nyilvánítja magát, az Ő nagyszerű szentségében, ahogy Ézsaiás előtt is tette. Mégis ez egy teljesen helytelen válasz arra, ami ott történt, és teljesen figyelmen kívül hagyja Ézsaiás válaszát. Erkölcsiség, nem pedig misztérium jellemzi Ézsaiás reakcióját erre az elsöprő erőre, ami rátört, és erre jó oka volt. Ézsaiás jól ismerte a Törvényt és a liturgiákat, mint a választott nép tagja, és a Templomban ülve figyelte a főpapot, aki engesztelő áldozatot mutatott be a bűnök miatt, hogy megtartsák a törvényt, és a szeráfok éneke, ami nem Isten hatalmára irányította a figyelmet, hanem a szentségére, ez mind közrejátszott, hogy Ézsaiás reakciója a bűnbánat legyen. Ahogy John N. Oswald mondta: „Isten szentségének a kijelentése Ézsaiásnak azt jelentette, hogy az Egyetlen Isten jelenlétében van – kizárólag Vele, és senki vagy semmi mással.” De Ézsaiásnak, aki zsidó volt, azt is jelentette, hogy a rémisztő másság nem csak természeténél fogva volt, hanem a jellemében. Itt van az Egyetlen, aki erkölcsileg tiszta, teljesen romlatlan, és teljesen igaz.⁸ Az Egyetlen, aki teljesen más, mégis egyenesen, nyíltan és őszintén viszonyul az em-

bereihez és csak annyit kér, hogy „élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.” (Mikéás 6:8)

Ézsaiás ösztönös reakciója az önbecsmérlés volt, mert pontosan össze tudta mérni magát a z Egyetlen Szenttel való találkozás fényében. Megint Oswaltot idézve: „Ennek az élménynek a tartalma nem csak természetfeletti, érzelmi, megmagyarázhatatlan. Isten vajon csak a másságát akarta megmutatni Ézsaiásnak, azt szavak nélkül is meg tudta volna tenni. Erkölcsi tartalom is van itt, jelezve, hogy a kinyilatkoztatás nem csak élményeken keresztül érkezik, hanem isteni értelmezésen keresztül ugyanúgy.”⁹

Más istenségek ismertetőjele a „nyers erő” volt, de Izrael Istene más, különleges: az Ő szentsége nem csak erő, hanem erkölcs is; nem csak magasabbrendűség, hanem etika is. Más istenek törvényeket adtak az embereknek, de azok a törvények nem feltétlenül adták vissza az istenek jellemét. Izrael Istene azonban azt várja, hogy az emberei úgy éljenek, hogy tükrözzék az Ő karakterét. Szentnek kellett lenniük – etikusan élni – mert Ő is szent (3Mózes 11:45, 19:2, 1Péter 1:15-16). Ézsaiás válasza ezért volt teljesen helyénvaló és teljesen igaz.

Isten szentsége, mint a drága kegyelem (Ézsaiás 6:6-13)

Ézsaiás látomása előhossa Isten szentségének egy másik dimenzióját is – a drága kegyelemét. A keresztények hajlamosak ellentétbe állítani Isten kegyelmét Isten szentségével, szembeállítani a törvényt és a kegyelmet, és az igazságot és a megváltást egymással. Ézsaiás nem értett volna egyet ezzel. Mert Isten Izrael Egyetlen Szentje, együttérzést mutat a legkevésbé sem szent embereivel üdvösséget kínálva nekik, és meghívja őket, hogy élvezzék a megbékélést Vele. Ézsaiás azt is mondja, hogy az „Úr” az ő Segítőjük (Ézsaiás 41:13), Szabadítójuk (Ézsaiás 43:3, 52:10), és főképpen a Megváltójuk (Ézsaiás 43:14, 47:4, 48:17, 49:7, 54:5).

Az Ézsaiás 6. részében Isten háromféleképpen mutatja be drága kegyelmét: a próféta megtisztulás által, az emberek fenýtése által, és a megmaradtak kiválasztása.

Válaszul Ézsaiás vallomására a szeráf parazsat vett le az oltárról, és megérintette vele Ézsaiás ajkait és azt mondta: „Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétke meg van bocsátva” (Ézsaiás6:7). Meglepő módon ez nem torzíja el Ézsaiás ajkait, hanem megtisztítja őket.

Ez a cselekedet csak Izrael áldozati törvényeinek ismeretében érthető meg, ahol erős kapcsolat van a szentség és a tűz között. Isten tűzben nyilatkoztatja ki magát, az ítéletét is azon keresztül fejezi ki, és megparancsolja a tűz használatát az áldozáskor – ezekre mindegyikre utal ez a rész.

Nem tudjuk, hogy a szeráf melyik oltárról vette a parazsat. Talán az égőáldozat oltárról vette, a megújult elkötelezettséget jelképezve, amibe Ézsaiás éppen belépett. Sokkal valószínűbb azonban, hogy a füstölő oltárról vette, ami a szent helyen állt, és kritikus szerepet töltött be az éves engesztelő szertartáson (3Mózes16). A füst, valószínűleg tömjén, erre utalhat. Végülis mindegy melyik oltárról származik, azzal, hogy Isten azonosította a felajánlott égőáldozattal, Isten megbocsájtott Ézsaiásnak, és kiengesztelte a bűneiért, és az alkalmatlan prófétát alkalmassá tette újra a szolgálatra. Ez a cselekedet kielégíti Isten szent tisztaságát, és megnyilvánul benne szent kegyelme is – találkozott a bűn a büntetéssel és a bűnös megtisztult.

Azzal, hogy az ajkait érintett meg, Isten nem csak az Ézsaiás által kifejezett szükségre válaszolt, hanem ott érintette meg, azon a helyen, ami a próféta elhívását jelképezi. Az ajkai nem sérültek meg, de felkészültek. Ézsaiás pontosan értette hogy ez nem csak a megváltás cselekedete, hanem a szolgálatba állítás is. Ézsaiást megtisztulását követően Isten rögtön beszélt (8. vers), és Ézsaiás még egyszer készen állt elérhetőnek lenni Isten számára a szolgálatban. Az élete már nem volt az övé többé.

Ahogy Isten szentsége kifejezi a különállóságát is, ugyanígy elválasztja a prófétát a hétköznapi ügyektől, hogy mindig elérhető legyen, hogy azt tehesse, amit Isten parancsol neki. Fontos volt, hogy Ézsaiás szolgálatba állítása hibátlan legyen. Ézsaiás a legnagyobb próféta kihívással nézett szembe, és olyan közönségnek kellett beszélnie, akik teljesen süketek voltak Istenre.

Ézsaiás prédikációnak hatására az emberek nem fordultak Isten felé, de ez nem az ő hibája volt. Nem hiányzott a tehetség sem a sürgetés a kommunikációban, de az emberek nem akarták meghallani. Ez Isten tervének a része volt. Isten szentségén keresztül Isten a kegyelem és a megváltás Istene, és nem pedig az olcsó vagy az akciós megváltás istene. Hogy olcsó megváltást ajánljon fel, az összeegyeztethetetlen Isten szentségével, akárcsak az, hogy ne töltse be a bűnösök valódi szükségét. Egy általános megbocsájtás könnyű megtéréssel párosulva értéktelennek bizonyulhat. Ez nem vezethet megbékélésre a szent Isten és a bűnös ember között,

sem pedig igazi változást nem fog hozni az életükbe. A kegyelem nem csak Istennek drága – ebben ő kínálja fel az engesztelő áldozatot – hanem a bűnösnek is, ebben az esetben a megváltozott élet a bizonyíték.

Következésképpen, mielőtt Isten megváltást hozott volna Izraelnek, szükség volt rá, hogy megbüntesse őket, így szembesülhettek a bűneik komolyságával, és az ár benne van a megújuló kegyelemben. P.T. Forsyth szerint talán túl könnyen kezelnék Istent, ha csak az Atyát látnánk benne, igazából Ő a „szent” Atya. Az emberek sokat beszélnek istenről – folytatja Forsyth – anélkül, hogy elég mélyen gondolnának Rá. Isten szeretete elválaszthatatlan a szentségtől. A szereteted elvezet a szentséghez – de szentség nélkül egyszerűen nem vagy képes Isten elé jutni!”¹⁰ „Isten a szeretet, nem az egész evangélium” – írta – „A szeretet nem evangéliumi addig, amíg nem foglalkozott a szent törvénnyel. A szivárvány közepén ott a trón.”¹¹ Ettől lesz szükséges a kereszt.

A megbocsájtás nem következik be anélkül, hogy a lelkünk vissza ne találja az Atyához – vagyis nincs megbocsájtás szentség nélkül!¹² A megbocsájtás nem egyenlő az elfelejtéssel. Nem törli el a múltat. Ez nem pusztán amnesztia és helyreállítás. Valami eltörött, és ezzel a lélek bűne roncsolja a világot.¹³ A bűnt nem lehet olcsón megjavítani.

Ézsaiás ezt a keményen tanulta meg. Egy olyan közönségnek prédikált, akik nem voltak befogadóak. Sőt, a prédikációi még inkább elutasítóká tették őket, mint amilyenek voltak. Nem Ézsaiás okozta, hogy a szívül kérges legyen Isten felé. Már olyan volt. De kihúzta a keménységüket, pont úgy, ahogy a zúzódás megelőzi a seb gyógyulását. Nem csoda, hogy Ézsaiás megkérdezte, hogy meddig fog tartani ez a hálátlan szolgálat (11. vers). Nem sok megnyugtatót hallott a válaszban (11. és 12. vers), ami addig kötelezte a feladatra, amíg Izrael száműzetésbe kerül, és Izrael valójában már nem létezik többé.

Isten szigorú kegyelme, úgy tűnik, hogy abban mutatja meg Isten szent szeretetét, hogy véget vet az embereknek maguknak, a kifogásaiknak, az önigazságuknak mielőtt készek lennének befogadni az Ő gyógyszerét, az üdvösséget – amit végül az Ő saját fiának áldozata árán biztosított.

A száműzetés nem a történet vége. Isten célja az volt, hogy megfegyelmezze Izraelt, vagy legalább megtisztítsa a megmaradtakat, és visszaállítsa őket a hazájukba. Csakis Isten dönti el, hogy a nemesedés folyamata mikor van kész, és az új kivonulás mikor lesz.

A 13. versben a héber igeidő bizonytalan jövőre utal, de sokan úgy vélik, hogy ez mutatja a reményt a kivonulás mögött. Sokaknak a túlélés tönkjét jelképezi. Pont úgy, ahogy a kitört fa csonkja új életre ébred, Izrael tönkje is visszatér a száműzetésből és egy új remény hordozói, egy új kezdet hírnökei lesznek. Ez az üzenet összhangban van a többi izraeli próféta üzenetével.¹⁴

Isten kegyelme sohasem könnyű. Az életszentség beteljesülését igényli, és a másik

oldala az Ő szentsége, aminek a megváltó és drága kegyelme kerül itt előtérbe.

Összegzés

Tehát mi az Isten szentsége? A szentség határozza meg Isten igazi karakterét, aki magasabb rendű a fölön mindennél, isteni az Ő felségében, szuverén a hatalomban, tökéletes a jóságban, erkölcsi természetében tiszta, és a kegyelmesség a létének alapja.

Jegyzetek

1. Ennek a cikknek a hosszabb változata megtalálható a szerző könyvében *The Message of Holiness* (Nottingham and Downers Grove: InterVarsity Press, 2010), 42–55.
2. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah* (Leicester: InterVarsity Press, 1993), 17.
3. Motyer, 76.
4. R.W.L. Moberly, "Holy, Holy, Holy: Isaiah's Vision of God" in S. Barton (ed.) *Holiness Past and Present* (London: Continuum, 2002), 126.
5. Motyer, 77.
6. B.W. Anderson, *Contours of Old Testament Theology* (Philadelphia: Fortress Press, 1999), 43f.
7. Rudolf Otto, *The Idea of the Holy* (1917; Harmondsworth: Pelican Books, 1959).
8. John N. Oswalt, *The Book of Isaiah 1–39*, NICOT (Grand Rapids: Eerdmans, 1986), 181.
9. Oswalt, 180.
10. P.T. Forsyth, *God: The Holy Father* (1897; London: Independent Press, 1957), 5.
11. Ibid.
12. Ibid.
13. Ibid, 9.
14. E.g., Jeremiah 33:1–26; Ezekiel 36:1–37:28; Hosea 11:9; Amos 9:11–15; Micah 7:19.

Derek Tidball Ph.D. a Spurgeon College meghívott tudósa, a London School of Theology korábbi vezetője. Az elnöke volt több nemzeti evangéliumi szervezetnek, köztük például az Evangelical Alliance (UK) alelnökeként is szolgált. Jelenleg az Alliance tanácsában foglal helyet. Ő a szerzője *Who Are the Evangelicals?* (Kik az evangéliumiak?) és *The Message of Holiness* (A szentség üzenete) című könyveknek.

A kiteljesedő élet

Írta: Dan Crabtree

Ha biblikus tanítást kapnak a gyülekezetünk tagjai arról, hogy hogyan lehet szent életet élni, az lelki szabadságot adhat nekik!

A hit abban, hogy minden hívő ember szent, a pünkösdi tanítás része már legalább az Azusa Street Revival (pünkösdi megújulási, ébredési alkalom, 1906) óta.

Az Ige azt mondja: „Törekedjete... a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.” (Zsidókhöz írt levél 12:14). Mivel Isten szent, nekünk is annak kell lennünk. És itt jön a dilemma: mi nem tudjuk magunkat szentté tenni. Minden ilyen irányú, emberi erőkből bízó próbálkozás vallásossághoz vezet, egy felszínes megfeleléshez, amiből hiányzik az igazi szentséghez nélkülözhetetlen belső átformálódás.

Mivel gyülekezetben nőttem fel, megértettem, hogy a megváltás arról szól, hogy Isten – az ő mennyei kijelentése szerint – megbocsájtotta a bűneimet Jézus Krisztus kiontott vérének keresztül. A megváltást követve azt is megértette, hogy szent, megszentelt keresztény életet élni elsősorban az én felelősségem. Isten már elvégezte az ő részét azzal, hogy megváltott engem, és most, emberi erőfeszítéssel magamat kell szentté tennem. Szóval megkaptam az elhívást arra, hogy szent legyek, még akkor is, ha ijesztő és lehetetlen feladatnak tűnik, ami szükségszerűen magában hordozza a megalázó vereség pillanatait. Hálás voltam Isten kegyelméért, de csapdában éreztem magam a látszólag lehetetlen mérce miatt, ami a szentséget jelentette. Öntudatlanul a vallásosság útjára léptem, de hát hogyan is érhettem volna el a szentségnek azt a szintjét, amit Isten elvárt?

Mélyen legbelül, a törvényeskedés, a vallásosság meggyengíti a gyülekezetet és kiégett, frusztrált, legyőzött keresztényeket hagy maga után. Nagyon sok hívőt arra tanítottak, hogy akkor nyeri el Isten kegyeit, ha betart egy csomó szabályt, követi a parancsokat, és az elvárásokat. A lelkipásztorok hatalmas erőfeszítései ellenére, amikor megpróbálják megtanítani az embereknek, hogy hogyan élhetnek naponta szent életet, néhány vezető tudatlanul erősíti a törvénykező, teljesítmény-központú igazságosság elméletét.

Isten szabadságra hívott meg minket Krisztusban (Galata 5:1) Lelkipásztorokként és vezetőkként a mi felelősségünk, hogy megerősítsük, hogy az élet szentsége abból ered, amit Krisztus már megtett értünk a kereszten és ez nem olyasmi, amit mi emberi erőfeszítéssel elérhetünk.

Isten hogyan szenteli meg a hívőket Krisztusban?

Az Újszövetség írói sokféle kifejezést használnak arra, hogy leírják azt a drámai változást, ami Krisztus önfeláldozásának az eredménye. A üdvösség a rabszolgaság metaforájából ered. A Biblia írói gyakran asszociáltak a megváltásról arra az árra, amit a szabadságért kellett fizetni a rabszolgáknak, hogy megszabaduljanak.

A megszentelődés, vagy jogi nyelven a felmentés egy bírósági döntést jelképez, ahol Isten - az örök bíró - megbocsájtja a hívők bűneit. Gyakran átsiklunk a megszentelődés felett, amikor a megváltás élményét leírjuk. Néha úgy tekintünk a megszentelődésre, vagy a szentségre, mint amit a felmentés után, de a megdicsőülés előtt tapasztalnak a hívők. Mindazonáltal ez azt jelenti, hogy nem egészen pontosan értettük meg azt, hogy Isten hogyan szenteli meg a hívőket Krisztusban. A veszély a következő: amíg a felmentés Isten kegyelméből van, addig mi azt gondoljuk, hogy a megszentelődést el tudjuk érni emberi erőfeszítéssel is.

A megváltásban Isten felment minket és ugyanakkor megszentel. A teológusok gyakran beszélnek a megszentelődés két különböző, mégis összefüggő aspektusáról: pozicionális megszentelődésről – vagyis hogy kik vagyunk mi Krisztusban, a kereszthalál eredményeképpen, és folyamatos megszentelődésről – ami annak a megtanulása, hogy hogyan éljünk szent életet a mindennapokban. Pál ezeket kijelentő és felszólító módú mondatokkal fejezte ki. A kijelentések Pál állításai, amik azt mutatják be, hogy Krisztus munkája miatt már igaz a keresztényekre nézve. A felszólítások elhívás egy olyan etikus és morális életre, ami a kijelentésekből fakad. Tehát Krisztus szentté tett a halála által, most élj ennek megfelelően!

A következő igeversek megmutatják, hogy mit tett Krisztus a kereszten azért, hogy a hívők szentek legyenek, és új „státuszt” kaphassanak. Az Ige nagy hangsúlyt fektet a pozicionális megszentelődésre, azért én arra hívok mindenkit, hogy meg is élje, mit jelent kereszténynek lenni. Ezekben az igeversekben Isten sosem kéri, hogy tegyük magunkat szentté, hanem hogy éljük meg a szentséget, ami már a miénk Krisztus halála által.

Pozicionális megszentelődés

Zsidókhöz írt levél 10: 5-18

Krisztus a halála által betöltötte azt szerepet, amit a folyamatos áttaláldozatok addig nem tudtak betölteni. Krisztus feláldozta magát „egyszer s mindenkorra” (Zsidókhöz írt levél 10:10). A tény, hogy „megszenteltnek lenni” egy státusz vagy állapot, amit Krisztus halála tett lehetővé. Az ő áldozata „egyszer s mindenkorra” nincs szükség több áldozatra vagy rituáléra, hogy megszentelt állapotban maradjunk.¹

A 14. vers megerősíti a hívő megszentelődését Krisztus halálán keresztül: „egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette” de aztán hozzáteszi: „a megszenteltek”. Hogyan kell értenünk azt, hogy „a megszenteltek”? Mert ez itt folyamatos jelen időben van (az angolban). Krisztus folyamatos lelki munkálkodásról szól a hívő ember szívében. Krisztus halála miatt a hívőknek nagyon bizalmuk van közeledni hozzá (Zsidókhöz írt levél 7:19; 10:1,22).

A Zsidókhöz írt levél 10. rész 22. versében a szerző arra buzdítja a hívőket, hogy közeledjenek Istenhez „igaz szívvel és teljes hittel”, ami Isten ígéretének a beteljesese-

dése, miszerint megváltoztatja az ő embereinek a szívét (Jeremiás 31:33, Ezékiel 36:26-27). Krisztus önfeláldozásán keresztül szabadon dicsőíthetjük és szolgálhatjuk az élő Istent oly módon, ami neki tetsző, és ami hozzá méltó. Amikor Jézus megszentelő munkáját kinyilvánítjuk és elhisszük, akkor Isten megváltoztatja a szívünket és összekapcsol minket Magával, mint gyermekeit egy új szövetségben.² A szentség megértéséhez alapvető fontosságú megértenünk, hogy kik is vagyunk mi Krisztusban, és hogy a szívünk belső átformálódása vezet egy kifelé irányuló, engedelmes életstílushoz.

1Korinthus 1:2

Pál úgy kezdi a korinthusiaknak írt levelét, hogy „Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek” nevezi őket. (1Korinthus 1:2)

A hangsúly itt az isteni tevékenységen van. Hogy ők „Istennek” a gyülekezete, Isten emberei, és hogy ők „megszenteltek”.³ Nem azért szentek, amit tettek, hanem amit Isten tett értük Jézus Krisztusban. A megváltáskor a megszenteltség állapotába kerültek. Azonban a korinthusiak nem úgy viselkedtek, mint megszentelt, szent emberek. Viszálykodás volt köztük, ami megosztotta a gyülekezetet (1Korinthus 1:11-13) elfogadták, hogy valaki az apja felségével él (1Korinthus 5). Pereskedtek egymással a hitetlenek előtt (1Korinthus 6:1-8). Megsértették az úrvacsorai asztal szentségét (1Korinthus 11:17-34). És elpocsékolták a lelki ajándékokat (1Korinthus 12-14).

A korinthusiak megszentelődése a legkevésbé sem utalhat szent jellemre vagy viselkedésre, hiszen Pálnak nagyon sok időt kellett szánnia arra, hogy a viselkedésüket kijavítsa, és etikus életre szólítsa fel őket. „Sokkal inkább tűntek korinthusiaknak, mint Isten Korinthusban élő embereinek.”⁴ És mégis Pál őket „Krisztus Jézusban megszentelteknek” nevezi (1Korinthus 1:2).

A korinthusiak már megszentelődtek ha a kapcsolati értelemben nézzük, de ezt a megszentelődést ki is kellett fejezniük az életstílusukkal.⁵ Hogy foglalkozzanak azzal a szakadékkal, ami aközött volt, hogy kik ők Krisztusban, és az életstílusuk között tátongott. Pál emlékezteti a korinthusiakat, hogy ők arra el lettek hívva, hogy szentek legyenek (1Korinthus 1:2). Arra lettek elhívva, akik ők Krisztusban, és hogy ezáltal tükrözzék Isten jellemét is.

1Korinthus 1:30

Az 1Korinthus 1. részének 30. versében Pál azt írja: „Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá.” Pál hangsúlyozza, hogy Jézus kereszthalála Isten bölcsessége, ellentétben azzal, hogy a korinthusiak szerették a bölcsességet saját magukban keresni (1Korinthus 1:18-25). Mint Isten bölcsességének legvégső kifejezésére Krisztus három dologgá lett értünk: 1. igazsággá – ami kifejezi azt, hogy a hívőknek megbocsájtattak a bűnei, és megállhatnak Isten előtt, pedig nem érdemelték ki; 2. megszentelődéssé – ami a hívők új, szent állapotát fejezi ki Krisz-

tusban; 3. megváltássá – ami annak az ára, hogy megszabadulhassunk a bűneink fogságából. Ebben az igeszakaszban a megszentelődés nem egy morális változási folyamat, hanem az új állapotunk kifejezése Krisztusban. Mind a három kifejezés – igazság, megszentelődés, megváltás – Isten megváltó cselekedetére utal. „Az ő (Isten) munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok” (1Korintus 1:30)

Pál a megszentelődést az igazság után, de a megváltás elé teszi. Ha a megszentelődés egy morális folyamat lenne, akkor Pál logikusan a megváltás után írta volna.

A korintusi hívők új státusza Krisztusban új identitást adott nekik. Többé nem a világ határozta meg őket, akik úgy tekintettek rájuk, mint egyáltalán nem „bölcsek az emberi megítélés szerint”, nem „hatalmasok”, vagy nem „előkelők” (1Korintus 1:26-29). Pál arra hívja őket, hogy az új identitásuk szerint éljenek és az új státuszuk szerint Krisztusban, és hallgassanak Isten bölcsességére a világ bölcsessége helyett.

1Korintus 6:11

Ebben a fejezetben Pál arra figyelmezteti a korinthusiakat, hogy ne ráncigálják egymást a világi bíróság elé mindenféle magánügyekkel (1Korintus 6:1-8). Talán valamiféle figyelmeztetésképpen Pál ír egy listát azokról, akik „nem örökölhetik Isten országát” (9. és 10. vers). Pál ezután felkiált: „ilyenek voltak közületek némelyek” (11.vers). Azzal, hogy múlt időt használ, Pál emlékezteti őket, hogy Jézus mit tett már értük „de megmosattatok, (de) megszentelődtetek, (de) meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által” (11. vers). Ahogy az 1Korintus 30-ban, Pál itt is mind a három kifejezést használta Isten megváltó munkájára, amit Krisztusban végzett el. A görögben mindegyik ige passzív aorisztiszban van (igeidő, amit mi nem használunk ford.), arra utalva, hogy midnezt Isten már megtette értünk a múltban. Az Alla görög szó (jelentése: de), mindegyik szó előtt szerepel, még akkor is, ha a magyar fordításban sincs ott mindegyiknél. Pál ugyanannak az áldozatnak a három valóságos bemutatását írja le: „megmosattatok” – aminek a következménye a bűnöktől való megtisztu-

lás, „megszentelődtek” – Isten a sajátjainak ismert el benneteket, a saját embereivé tett, „meg is igazultatok” – ami magába foglalja annak a kijelentését, hogy a törvény előtt igaz vagy. Mindegyik „Krisztus nevében” valósul meg, utalva Krisztus nevében való kizárólagos megváltására a hívőkre nézve, és „a mi Istenünk Lelke által” (1Korinthus 6:11). „Együtt a két kifejezés arra utal, amit Isten tett az embereiért Krisztusban, és amit okozott bennük a Lélek által.”⁶

Ebben a részben, ahogy az 1Korinthus 1:30.ban is, a megszentelődés nem morális fejlődés. Annak ellenére, hogy hajlamosak voltak a viszálykodásra, attól már megszentelődtek Krisztusban. Azzal, hogy emlékeztette a korinthusiakat, hogy mit tett értük Krisztus, Pál arra törekedett, hogy szent életre motiválja őket. És annak ellenére, hogy Pál provokálta őket azzal, hogy „ilyenek voltak közületek némelyek”, a korinthusiak azt választották, hogy a régi életük cselekedeteit tükrözzék. Azzal, hogy nem szerették egymást, hitetlenek előtt pereskedtek, azok előtt az emberek előtt, akiknek Isten szentnek akarta kinyilatkoztatni magát.

Efézus 5:2527

Pál Krisztus szeretetét az egyház iránt egy házassághoz hasonlítja. Krisztus megszentelő önfeláldozásáról ír: „ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy... megszentelje” Krisztus szándéka a gyülekezettel az volt, hogy a sajtja legyen, az Ő szent embereinek a közössége, Neki elkülönítve.”⁷ Mint ahogy a menyasszony is kizárólagosan a vőlegénynek van elkötelezve, ugyanígy az egyház is csak Jézusé. Akármilyen hibákat is követ el az egyház a jövőben, attól még az Ő szent felesége marad, és a második eljövetelekor Jézus „maga elé állítja az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.” (27. vers).

Megélni, hogy kik vagyunk Krisztusban:

A folyamatos megszentelődés

Krisztus halála a kereszten nem csak pozicionálisan szentel meg minket, hanem lehetőséget ad egy folyamatos, egyre haladó szent életre is.

Csak óvatosan használjuk a haladó szót, mert azt sugallhatja, hogy saját, emberi erőfeszítéseinkből még szentebbek lehetünk.

A szentségnek nincsenek lépcsőfokai, amit a hívőknek meg kellene mászniuk. Az Újszövetség sosem mondja, hogy tegyük magunkat még szentebbé. A Biblia arra hívja a hívőket, hogy összhangban éljenek azzal, akik ők Krisztusban. De senki sem tudja magát szentebbé tenni. Erre csak Krisztus képes, és Ő volt képes.

Krisztus nem csak megszentel minket, hanem a saját példájával megmutatja azt is, hogy milyen a szent élet. Mivel ő a megtestesült Isten, így az Ő jellemét mutatja meg nekünk. És aztán arra hív minket, hogy legyünk olyanok, mint Ő, amikor azt mondja „Kövess engem”. Ahogy Alexandriai Atanáz egyházatyja mondta: „olyanná

lett, mint mi, nekünk tehát olyanná kell lennünk, mint Ő.”

Hogy Jézust kövessük, feltesszük a kérdést: „Mit tenne Jézus?” Dallas Willard (keresztény filozófus ford.) a következőképpen teszi: „Jézustól tanulom élni az életem, hogy úgy éljek, ahogy Ő a helyemben élne. Emlékezzünk rá, nem azt kell megtanulnunk, hogy hogyan éljük Jézus életét (az már a múlt), azt kell megtanulnunk, hogy úgy éljünk, ahogy Jézus ma élne, ha a helyünkben lenne”.⁸

A szentség gyakorlása több annál, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy betartsunk egy csomó szabályt. Inkább azt jelenti, hogy megtanulunk úgy élni és úgy szeretni, ahogy Jézus tette. Gyakorlatilag a szentségünket a legjobban a szereteten keresztül tudjuk kifejezni. Ha a bűn az, ami távol tart minket a szeretettől, akkor a szent élet azt jelenti, ami szeretetet eredményez. Jézus azt tanította, hogy „két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” - szeresd az Urat, szeresd felebarátodat (Máté22:34-40). „A szeretet tehát a törvény betöltése” (Róma13:10).

A Szentlélek lehetővé teszi, hogy megszentelt életet éljünk, élvezve annak az előnyeit, amit Krisztus véghezvitt a kereszten. Emlékeztet krisztus munkájára, és ugyanakkor vezet, hogy úgy tudjuk élni, mint Ő. A Lélek által élni (Galata 5:16,25) a Lélek gyümölcsét eredményezi, ami a szeretet (Galata5:22). Amikor a Lélek vezet minket, akkor beállítjuk az elménket a Lélek dolgaira (Róma 8:5). A Lélek által megöljük a test cselekedeteit (Róma 8:13). Az Ő jelenlétének köszönhetően az életünkben, a Szentlélek – aki szent - lehetővé teszi számunkra, hogy szent életet éljünk. „A Lélek az, aki dolgozik a hívőben, és attól lesz Krisztushoz hasonló.”⁹

Rómaiakhoz írt levél 6-8. fejezet

A Rómaiakhoz írt levél 6. fejezetében arra kéri Pál a rómaiakat, hogy szent életet éljenek (Róma 6:19,22), úgy hogy felismerik kik ők Krisztusban (Róma 6:11). Többé nem rabszolgái a bűnnek, de feljárnak magukat az igazság szolgálatára. Azzal, hogy azonosulnak Krisztus halálával és feltámadásával, meghal a „rég életünk” (Róma 6:2,6), és feltámad egy „új életre” (Róma 6:4). Pont úgy, ahogy a bűn uralma jellemezte a régi életet Krisztus előtt, így az Isten uralma kell hogy jellemezze az új életünket. Miután életre kelnek Krisztuson keresztül, a hívő már nem hagyja, hogy „a bűn uralkodjon” rajta, és nem „engedelmeskedik a gonosz kívánságoknak” (Róma 6:12). Helyette a hívők „átadjátok tagjaikat az igazság szolgálatára, hogy szentek legyenek.” (Róma 6:19,22).

A szent élet abból fakad, amit Krisztus már elvégzett értünk a kereszten. De nekünk hinnünk kell benne, és el kell fogadnunk az új státuszunkat Krisztusban. Pál int

minket „Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.” (Róma 6:11). Arra vagyunk „elhívva, hogy egyetértsünk Isten nézőpontjával.”¹⁰ Pál arra hívja a hívőket, hogy azok legyenek, akinek mondják magukat. Pál identitását meghatározta, hogy Ő Krisztusban van, de a hívőknek is úgy kell dönteniük, hogy elhiszik ezt valóságnak, ha eszerint akarnak élni. A hitünkön keresztül új identitást kapunk, és szintén hit kell hozzá, hogy aszerint is éljünk, tehát ez az engedelmesség az élő hit kifejeződése az életünkben.¹¹ Ez nem azt jelenti, hogy Pál elvárja a bűntelen, tökéletes életet a római hívőktől, hanem pont az ellenkezőjét. Pont hogy számít a nehézségekre és a kihívásokra, amire a hívőknek fel kell készülnie, amikor szent életet szeretnének élni. De ez az egész azzal kezdődik, hogy megértjük és motivál minket az igazság, hogy mi kik is vagyunk Krisztusban.

Pál egy lebilincselően, első szám első személyben írja le a bűnnel való küzdelmét (Róma 7:14-25). Mindegy, hogy Pál a megváltás előtti, vagy a megváltás utáni küzdelmet írja le, vagy csak egy retorikai eszközt vet be, az itt most nem számít. A lényeg, hogy Pál pontosan illusztrálja a kísértést és a végső elbukást, ha a Törvényt a saját emberi erőnkől szeretnénk betartani.

Pál ismételten a saját példáját hozza fel, annak bemutatására, hogy önmagunk megszentelésére tett kísérleteink mind hiábavalóak. Hogyan jöhet ki valaki egy ilyen nyomorult állapotból? A válasz a kereszt – „Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus” (Róma 7:25) A keresztén Krisztus megette, azt amihez a Törvény erőtlen volt (Róma 8:3).

A Róma 8 úgy ábrázolja a Szentlélek által irányított életet, mint a „Lélek szerinti” életet (Róma 8:5), ahol a „Lélek törekvése” érvényesül.

A „Szentlélek” - nem pedig az „én” – irányít, aminek a következménye a győzedelmes keresztény élet. Hogy kiszolgáltatathassuk magunkat a Lélek irányításának, ahhoz engednünk kell, hogy az igazság érvényesüljön, és a Szentlélek átformálja a gondolkozásunkat. Azt kell hogy „ tartsuk magunkról, hogy meghaltunk a bűnnek” (Róma 6:11) és a mi elménk a „Lélek szerint, a Lélek dolgaival” törődik (Róma 8:5). A test/a bűnös természet uralkodik a nem hívők elméjén, és ez istentelen gondolkozásbeli és életmódbeli szokásokkal és mintákkal jár (Róma 8:5-8).

A megtérés után, az új hívőket gyakran megkísérti, hogy visszatérjenek ugyanazokhoz a szokásokhoz és mintákhoz, amiket még a megtérésük előtt alakítottak ki, és ettől úgy érzik magukat, mintha még mindig a bűn uralma alatt lennének. A bűnnek ezt a belépési pontját lezárhatjuk az elménk megújításával, így már többé „nem igazodunk e világhoz” (Róma 12:2). A Szentlelken keresztül megöljük azokat a dolgokat az életünkben, amiket Isten már halálra ítelt a keresztén (Róma 8:13). „Az emberi erőfeszítésekre szükség van, de nem külön és elválasztva a Isten Lelkének munkájától, aki megtöri a „testet”, ha mi az Ő erejével sanyargatjuk azt, és ha a Lélek dolgaival törődünk.”¹²

1Thesszalónika 3:12,13

A thesszalónikaiakhoz írt levelet Pál egy olyan gyülekezetnek címezte, amelyik súlyos üldözés alatt volt, ami potenciálisan fenyegette az egységüket. Pál azért imádkozott, hogy a szeretetük „gyarapodjon és gazdagodjon egymás iránt és mindenki iránt” (1Thessz 3:12). A „mindenki iránt” azt jelenti, hogy a gyülekezeten kívül élők, sőt ebben benne vannak az üldözők is. Hogy a bizonyosságukat tűzben tartsa, Pál arra kéri Istent, hogy erősítse meg a szívüket, hogy „feddhetetlenek és szentek” lehessenek a második eljövételkor (1Thessz 3:13).

A szentség áramlik abból a szívből, amit Isten megerősített. Az igazi szentség sohasem csupán külsőségek kérdése. Isten belülről kifelé működik. A szeretet és a szentség két hasonló megközelítése a keresztyén életnek. A szentség elsősorban szeretetben nyilvánul meg, és a szeretet az egyik legfontosabb eszköz, aminek a segítségével a szentség megmarad. Pál imája jelzi, hogy a szeretetnek növekedni, gazdagodni kell, ha a hívők továbbra is szent életet akarnak élni. Valójában a szentség bővelkedik, amikor a szeretet bővelkedik.¹³

Zsidókhöz írt levél 12:10-14

A Zsidókhöz írt levél szerzője olyan hívőkhöz szól, akiket nagy csapások tesznek próbára. Nagy kihívás volt nekik az előttük élt hithősök példája (Zsidók 11. rész), és kitartóan meg akarják futni a hit pályáját, úgy, hogy szemüket végig Krisztusra szegezik (Zsidók 12:2). A szenvedéseket, amiknek ki vannak téve, ezeket Isten fegyelmezésre használja. Ahogy egy apa is megfegyelmezi a gyermekeit, úgy Isten is fegyelmez minket, hogy hozzá hasonlóak legyünk (Zsidók 12:10). A szentség itt azt jelenti: „jellem”. Isten minden eszközt tud használni, hogy minket az Ő Fiának a képéhez hasonlóvá formáljon (Róma 8:28-29).

Annak a célja, hogy az Ő szentségében osztozzunk, hogy a többiekkel „igazságban és békeességben” élhessünk (Zsidók 12:11). Isten nem azt kéri, hogy a szentségünket elszigetelten másoktól éljük meg, hanem, hogy felfedjük a szentségünket azáltal, ahogy másokkal bánunk. Ez különösen igaz a szenvedés okozta stressz idején. A Zsidókhöz írt levél szerzője megértette éet, és kihívás elé állította őket: „Törekedjete mindenki iránt a békeességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.” (Zsidók 12:14).

Összegzés

A kereszten Krisztus megszentelt minket és azóta jó kapcsolatunk lehet vele. A mi feladatunk, hogy higgyük és elfogadjuk azt, amit Jézus tett értünk, és ezzel az új identitásunkat Őbenne. Azt kell hogy „tartsuk magunkról, hogy meghaltunk a bűnnek” (Róma 6:11) és hogy úgy lássuk magunkat, mint akiknek az élete „el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben” (Kolossé 3:3). Isten munkája, a szentség, akkor kezdődik el bennünk, amikor elhisszük mit tett értünk Krisztus megfeszítése által.

Amikor elfogadjuk, hogy kik vagyunk mi Krisztusban, akkor elkezdjük olyannak látni magunkat, amilyenek Isten lát minket. Már elsősorban nem az fogja meghatározni az identitásunkat, hogy mások milyenek látnak minket, vagy nem a saját meglátásaink esetleg az éppen domináns kulturális értékek alapján nézünk magunkra. Ha olyasmire építjük az identitásunkat, amit elveszíthetünk, akkor örök bizonytalanságban fogunk élni. De a mi identitásunk Benne található. Amikor elfogadjuk, hogy kik vagyunk Krisztusban, akkor magabiztosan igent tudunk mondani a szentségre, és nemet a világra. És lehet, hogy a világban vagyunk, de már nem vagyunk azé.

Isten megszentel minket Krisztuson keresztül, majd felszólít minket, hogy éljünk az új identitásunk szerint. Ez nem arra kér, hogy tegyük magunkat szentté. Isten nem kér tőlünk olyasmit, amit csak Ő tud megtenni. Ez inkább egy buzdítás – miután megszentelt minket – hogy szent életet éljünk, vagyis, hogy legyünk azok, akik Krisztusban vagyunk. Ez elkötelezettséget és kitartást igényel a részünkről, amikor igyekszünk szent életet élni egy szentségtelen világban. A Lélek által megöljük „a test cselekedeteit” (Róma 8:13). Néha azonban a konfliktusok hevében, küzdünk, és elbukunk. Isten az Ő kegyelmével felsegít minket, és az Igéjén keresztül emlékeztet minket arra, hogy kik is vagyunk.

A mi példaképünk abban, hogyan is éljünk szent életet, maga Jézus Krisztus, aki a szereteten keresztül felfedte Isten jellemét. Ha Őt utánozzuk, akkor a szeretetünkkel Isten szentségét fejezzük ki. Ha így teszünk, egy szent közösség leszünk, ami feltárja Isten karakterét a világnak. Erre hívta el Isten Izraelt, a tanítványokat, a hívőket Thassalonikában, és most minket is. Isten megszentelt minket Krisztus kereszthalálán keresztül, így mi most együtt meg tudjuk mutatni a világnak az Ő szentségét!

Jegyzetek:

1. David Peterson, *Possessed by God: A New Testament Theology of Sanctification and Holiness* (Grand Rapids: Eerdmans, 1995), 34.
2. *Ibid.*, 40.
3. A görögben Pál perfect passive participle igeidőt használ a megszentelődésre, hogy kifejezze, amit már megtapasztalt a megváltásban. A passzív igeidő azt jelzi, hogy a Korinthusi hívők már befogadták Isten tetté, és a perfekt igeidő jelzi, hogy bár a cselekedet a múltban történt, attól még hatása van a jelenre.

4. Gordon Fee, *The First Epistle to the Corinthians* (Grand Rapids: Eerdmans, 1987), 33.
5. Peterson, 41.
6. Fee, 247.
7. F.F. Bruce, *The Epistle to the Ephesians* (Toronto: Fleming H. Revell Co., 1961), 116.
8. Richard Foster, "Salvation Is for Life," in *Theology Today*, (61, 2004): 307.
9. Millard Erickson, *Christian Theology*, (Grand Rapids: Baker Book 1985), 970.
10. Craig Keener, *Romans: A New Covenant Commentary*, (Eugene, Oregon: Cascade, 2009), 81.
11. Keener, 82.
12. Peterson, 112,113
13. Peterson, 80.

DAN CRABTREE, D.Min., a Central Bible College (Springfield, Missouri) professzora

Prédikálj a szentségről!

Írta: George O. Wood

Ezen az őszön az idősebb unokám, Jacob megkezdte az általános iskolát, a fiatalabb, Reese pedig az óvodát. Büszke vagyok rájuk, és várom, hogy Isten embereivé cseperedjenek. Ez azonban olyan változás az életükben, ami gyökeres változásokat hoz az életükbe.

A mai szekuralizált világnézet, amely áthatja a kultúránkat és az életünket, alapvetően különbözik a Biblia világképétől és értékrendjétől – sőt, sok szempontból nem is csak különbözik, hanem egyenesen ellene is szegül annak. Ebben a világképben nincs helye egy abszolút és végső igazságnak, nincs Isten által teremtett valóság, nincs Isten által kormányzott emberi történelem, és nincs semmiféle magasabbrendű célja vagy értelme az emberi létezésnek sem. A nyugati kultúra a relativizmusra épül: bármi igaz lehet, ha van, aki hisz benne. Egyszerre van igaza mindenkinek, miközben be kell ismernie, hogy nem tudhat semmit valójában. A bűn, és annak a következményei áthatják a világnézetet: a szexuális erkölcstelenség,

a családok felbomlása, a materialista kapzsiság, a közöny a másik nyomorúsága iránt, a szegények és elesettek kiszolgáltatottsága a jog és a hatalom számára, az igazságtalanság és az erőszak mindennapi része az életünknek. Bármilyen történjen is, valaki mindig megsérül közben – vagy fizikailag, vagy lelkileg. Hogyan lesz képes Jacob és Reese Isten emberévé válni egy ilyen korban?! Hogyan válhatnak szentté ebben a világban? – mert azt már tudják, hogy szentség nélkül nem láthatják meg az Urat (Zsidó 12,14). Szentség a gondolkodásban, a beszédben, a tettekben és az emberi kapcsolataikban – ezek táplálják a reményemet, és egyben az aggodalmaimat is az unokáimmal kapcsolatban.

Lelkipásztorként ugyanezt a kettősséget érezzük gyülekezeteink tagjaival kapcsolatban is. Hogyan tudnak szentté válni? És mit tehetünk mi, hogy segítsük őket ebben?

A Róma 12,1-2-ben kapaszkodót és választ találhatunk ezekre a kérdésekre:

„Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” Pál apostol szavainak négy nagy témában van üzenete, amikor a szentségről prédikálunk kortársainknak:

1. Hangnem és viselkedés

Amikor a szentségről prédikálunk, először is figyeljünk nagyon a hangnemünkre és a viselkedésünkre – a szószéken, és a szószéken túl is!

Az igeszakasz első szava a görögben a „parakaló” – amit a mi fordításunk így hoz: „kérek”. De ugyanezt a kifejezést más helyeken ezekkel a szavakkal olvashatjuk: „késztetés”, „ösztönzés” (2Kor 12,8), „buzdítás” (1Tim 5,10), „hivatkozás” (Fil

4,2). Ugyan ez a kifejezés nem a „prédikáció” görög „szakkifejezése”, mégis ilyen módon használja sok esetben a Biblia. De folytathatjuk a sort: Az ApCsel 2,40-ben Péter „könyörgött” (a magyar fordításban „lelkükre beszélt”, hogy „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!”). Pál a 2Tim 4,2-ben ezt írja: „hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.” Itt a „biztass” kifejezéssel van visszaadva a görög „parakaló” szó.

Az angol igéknek három igemódja van: indicative – vagyis kijelentő, imperative – vagyis felszólító és subjunctive – vagyis hozzákapcsoló mód. Az indicative kijelenti a tényeket, az imperative felszólít a követésükre, a subjunctive pedig kifejezi a vág-

yakat és a hangulatot, ami ezekhez hozzákapcsolódik. Ez a három igemód jelenik meg a prédikációban is.

Jómagam az Assemblies of God gyülekezeteiben nőtem fel, és gyakran hallottam prédikációkat egy ezektől teljesen különböző „módban”: nevezhetjük ezt „birodalmi” módnak. A lelkészek egyfajta parancsokra és kontrollra épülő vezetési modellben „uralkodtak” a gyülekezetek felett – és a szószékeken egyaránt. Isten Igéje szó szerint dübörgött az istentiszteleteken: erővel és hangerővel egyaránt. Nem volt idő kérdésekre, nem voltak elcsendesedések sem. Amikor a lelkész elmondta, amit mondani akart, csak egy áment várt a gyülekezettől, semmi mást.

A lelkészi szolgálatom legelején, talán épp az ilyen élményeimet kompenzálva szinte kizárólag kijelentő módban prédikáltam. Professzionális módon és hangon betöltöttem az információkat a hallgatóim fejébe. A prédikációim hosszúak, bonyolultak és összetettek voltak.

A szószék azonban az a hely, ahol az indicative és az imperative módnak egyszerre kell jelen lennie. Vannak olyan pillanatok, amikor a lelkésznek meg kell tanulnia vezetni a gyülekezetét, nem csupán informálni! Az a dolgunk, hogy a szavainkon és a személyes példánkon keresztül megtanítsuk a keresztényeket arra, hogy mi-
ben kell hinniük, és hogyan kell viselkedniük krisztusi módon. De ahogy teltek az évek, és egyre érettebb lelkésszé váltam, felismertem, hogy a legtöbb prédikáció subjunctive módú. Kifejezi a szív belső kívánságát és vágyát. A sürgetés, a biztatás, a bátorítás, a kérlelés sokkal több, mint az informálás vagy a parancsolás.

A kijelentő és parancsoló módban prédikáló lelkészek azt feltételezik, hogy a lelkész a gyülekezetért van. Az előbbiek sokkal nagyobb tudás birtokosaiknak gondolják magukat, és ezért oktatják, néha talán kioktatják a gyülekezetük tagjait. Az utóbbiak formálisan a többiek „fölött” állónak látják magukat, és ezért beszélnek felszólító módban, parancsokat adva a gyülekezetnek. Aki azonban subjunctive, vagyis hozzákapcsoló módban prédikál, az semmilyen szempontból nem áll a többiek felett: sem tudásban, sem hatalomban. Az ugyanabban a csoportban van, mint a többiek! Ahogyan Pál apostol fogalmazta: „testvéreim (és nővéreim).”

A komolyabb kommentárok kiemelik a „parakaló” kifejezést, és bemutatják, hogy ez két szó összetételéből álló kifejezés: a „para” azt jelenti: „valaki mellett”, a „kaleo” pedig azt jelenti: „hívni”. És ez nagyon jól kifejezi, mit is jelent a prédikáció valójában: „Istenhez hívom a mellettem álló embereket”. Amikor prédikálsz, akkor ugyanazon az oldalon állsz, mint azok az emberek, akiket megszólítasz és Istenhez hívsz! Nincs közöttetek semekkora távolság – és ezt a prédikáció hangnemének, módjának is ki kell fejeznie! Mit üzen a prédikációd: hívod az embereket, vagy küldöd, „nyomod” Istenhez?! És ha lejössz a szószékről, akkor hogyan viselkedsz velük: mint egy tanácsadó, akinek mindig igaza van, vagy mint az idősebb testvér, aki gondot visel a fiatalabbról?! Vajon nem okozol a gyülekezeted tagjaiban félelmet vagy szorongást?!

A prédikáció hangnemének és a prédikáló lelkész viselkedésének egyaránt a

kölcsönös tiszteletről és bizalomról kell szólnia! Nem vagyunk képesek az embereket a szentség útjára küldeni – csak hívni tudjuk őket, hogy jöjjenek és járjanak velünk együtt ezen az úton. De ehhez melléjük kell állni. Mert igaz az, amit sokan idéznek: „az embereket nem érdekli, mennyit tudsz, amíg nem tudják, mennyire törődsz velük!”

2. A kegyelem-centrikus teológia

A második lényeges szempontunk, hogy szentségről csak úgy tudunk prédikálni, ha az üzenetünk középpontjában a kegyelem áll!

Fontos, hogy hogyan prédikálunk – de sokkal fontosabb az, hogy mit! A jó teológia még egy rosszul előadott prédikáción keresztül is ragyogni tud, de nincs az az ékesszóló retorika, ami el tudna takarni egy elhibázott, téves vagy egyenesen hamis teológiát!

Olvastad Charles Sheldon „Az Ő nyomdokain – avagy mit tette Jézus?” című klasszikus regényét? Ez a könyv Henry Maxwell tiszteletes életét meséli el, aki a gyülekezetében az ébredés eszközüvé vált azáltal, hogy állandóan ezt kérdezte: „Mit tette Jézus?!” Sok lelkész ugyanezt a kérdést ismétli vasárnapról vasárnapra a szószékeken: Mit tette Jézus... hogy legyőzze a függőségeket, hogy helyreállítsa a megromlott kapcsolatokat, hogy véget vessen a szegénységnek vagy helyre állítsa az igazságot? Ezek a kérdések a szentség szempontjából jó kérdések. És a Biblia jó válaszokat ad rájuk! Nekünk, lelkészeknek ilyen kérdéseket kell feltennünk, és meg is kell őket válaszolnunk.

De mielőtt elkezdenénk ezekre a kérdésekre nagyszerű válaszokat adni, egy sokkal fontosabb kérdést is fel kell tennünk: MIT TETT JÉZUS?! Ugyanis nincs sok haszna Jézus megoldásainak egy ember számára, ha Jézus maga nincs az életének és szívének a trónján! A könyv nem válaszolja meg ezt a kérdést. És ez a tény nagy teológia vesztesége ennek az egyébként nagyszerű és hasznos erkölcsi történetnek.

Pál apostol nem akarta, hogy a rómaiak ugyanezt a hibát kövessék el. Ehelyett inkább alapként lefektette a kegyelem-központú teológiát, és a lelki-erkölcsi változásokat csak erre az alapra építette fel. Érdeemes tanulni abból, hogy miképpen tette meg mindezt!

A Róma 1,17 összefoglalja az egész levél üzenetét: „Mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”

A Róma 1,18 és a 11,36 közötti hosszú fejezetek felvázolják, hogy Isten bennünket az Ő igazságában teremtett. Ez négy sarkalatos kijelentést foglal magában:

Először is senki nem képes megigazulni a saját erejéből – Róma 1,18-3,20. Ahogy az utolsó vers összefoglalja: „Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem őelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.” (3,20)

Másodszor, Isten igazsága számunkra kizárólag a Jézus Krisztusba vetett hitünkön keresztül valósulhat meg. Ez a Róma 3,21-5,21 közötti rész üzenete. A 3,22 ezt mondja: „Isten pedig ezt az igazságát most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által minden hívőnek.”

Harmadszor, a mi Jézus Krisztusba vetett hitünk alapján Isten felszabadít minket a bűn és a halál alól, és megigazít a Szentlélek által. A Róma 6,1-8,39 közötti részek beszélnek erről. A 8,1-2 ezt üzeni: „Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.”

És negyedszer, Isten azért tette velünk mindezt, mert kegyelmes és irgalmas – Róma 9,1-11,13.

Az első generációs keresztények sokat tusakodtak azzal a problémával, hogy miképpen lehetséges, hogy a zsidók, Isten választott népe elutasítja a Messiást, míg a pogányok befogadják. Pál apostol válasza erre a kérdésre: „Mert Isten mindenkit egybezárt az engedetlenségbe, hogy mindenkin megkönyörüljön.” (11,32) Isten kegyelmét Isten tettei mutatják be – és ahogy ez a pogányokkal kapcsolatban igaz volt az első században, úgy a mi korunkban sincsen másképp!

A római levél következő szakaszában egy nagy hangulati váltás van – jönnek a parancsolatok és a kötelességek. Ez a 12,1-15,13 közötti részt jelenti. Pál itt arról beszél, hogy mit kell tennünk nekünk – amiatt, amit Isten tett értünk! „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim...” – más fordítás szerint: „az Isten irgalmára (kegyelmére) való tekintettel kérlek titeket, testvéreim...” Arra tekintettel, amit Isten tett – ti is adjátok oda testeteket (vagyis az egész életeteket!) okos istentiszteletként, élő áldozatként Istennek! Ebben a szakaszban, a Róma 12-15 fejezeteiben az imperative parancsolatokat mindig az „ezért” kifejezés vezeti be – vagyis a konkrét etikai parancsolatokat mindig megelőzik az Isten kegyelméből fakadó tettei!

Sok lelkész azon törekvése, hogy jól alkalmazható, gyakorlatias prédikációkat mondjon, elviszi az üzenetüket Isten kegyelmétől egyfajta „segíts magadon” jellegű viselkedésterápiává vagy kötelesség-gyűjteménnyé. AZ ilyen prédikáció azonban

sokkal inkább szól a jogokról és az erkölcsről, mint a hitről és a kegyelemről. És ez erőtlenné teszi magát az evangéliumot! Amíg csak annyit teszünk meg, ami erkölcsös, addig ugyanúgy nem tanultuk meg a leckét, mint a rómaiak: „Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem őelőtte.” (3,20)

Ha azt akarjuk, hogy az emberek növekedni tudjanak a szentségben, ahhoz kegyelem-centrikus teológia kell, és nem pusztán gyakorlat-orientált!

3. Motivációk, tettek és eredmények

Éveken keresztül hordoztam a pénztárcámban egy egyézség-centrum tagsági kártyáját. Ha szóba került, mindig zavarba esve kellett bevallanom, hogy ennek ellenére még soha nem léptem át a létesítmény küszöbét. Szerettem volna fizikailag egészséges és erős lenni, azonban soha nem voltam edzőteremben.

A szentség ugyanúgy működik, mint a fizikai állóképesség. Csak attól, hogy kívánjuk, még nem lesz a miénk! Ahogy Pál apostol megfogalmazta: „szánjátok oda a testeteket élő szent áldozatul...”

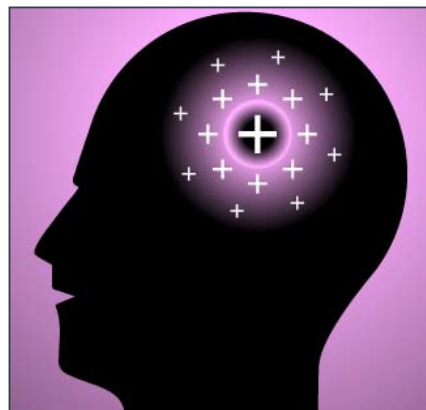
Bármit is teszünk ebben az életben, azt a „testünkben” tesszük – egyszerűen sem mire nem vagyunk képesen a testünk nélkül. Nem küldhetjük el csak a lelkünket munkába járni és dolgozni. A testünk nélkül nem csinálhatunk házimunkát, nem tudunk beszélgetni a családtagjainkkal vagy barátainkkal. Még az úgynevezett szellemi munkákat sem tudjuk a testünk nélkül elvégezni – hiszen a lelkünk nem képes vasárnap eljönni a gyülekezetbe, miközben a testünk otthon alszik az ágyban! A lelkünk nem tudja az evangéliumot hirdetni a barátainknak, ha a testünk sosem mozdul ki otthonról, és nem csenget be a barátokhoz! Amikor az irgalmas samaritánus megsegítette a rablók által helybenhagyott embert, akkor a testét használta ahhoz, hogy segítsen – nem csak gondolt a segítségnyújtásra! A szentség tehát azt is jelenti, hogy mit teszünk a testünkkel – a testünkben!

Azonban vigyázzunk, mert jó tetteket is lehet rosszul véghezvinni – ha rossz a motivációnk! A 2Kor 9,7-ben például Pál ezt mondja: „Mindenkinek úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Vagyis a helyes motivációt sosem a kényszer vagy a látszat hajtja, hanem az önkéntesség, a szabadság és az öröm. Néha a megfelelő motivációból könnyen fakadnak helyes tettek. De néha nem! Néha nagyon nehéz megtenni azt, ami a helyes motivációkból fakadna. Figyeljük meg, hogyan fogalmaz Pál: „szánjátok oda...” A Galata 2,20-ban így ír Pál: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” Amikor azt írja, hogy Krisztus önmagát „adta” értem, ott ugyanazt a kifejezést használja: „odaszánta magát” értem. Ez az, amikor alárendelem a saját akaratomat Isten akaratának. Néha ez egyáltalán nem könnyű! Az Úri ima kérésének, hogy „legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is” – ugyanez a jelentősége (Máté 6,10). Ez az áldozat lényege és eredménye.

Gondolj újra a fizikai állóképességre! A helyes étkezés és a rendszeres testmozgás néha egyáltalán nem könnyű! Le kell mondani a cukros édességekről és a lustaságról. De ezek rövid távú és lényegtelen „veszteségek” a fizikai egészség eredményeihez képest! Az életszentség ugyanígy működik: áldozatot kíván! Ha Jézus az előtte lévő öröm helyett inkább vállalta a kereszti áldozatát – hogyan hoznánk meg mi is a mi sokkal kevésbé fájdalmas áldozatainkat! Gyülekezetünk tagjai sokkal inkább fogják vállalni a szentséghez szükséges áldozatokat, ha be tudjuk mutatni nekik, hogy a helyes motivációkból származó helyes tettek milyen eredményeket és gyümölcsöket teremnek majd Isten akaratában!

4. A gondolkodásmód megváltozása

A negyedik szempontja a szentségről szóló prédikációnak a gondolkodásmódunk megváltoztatása. A Róma 12,2-ben Pál apostol két felszólító módú kifejezést használ: „ne igazodjatok” és „változzatok meg”! A két görög alapszó, ami ezek mögött a kifejezések mögött állnak, a „shéma” és a „morphe”. A shéma a formára vonatkozik, míg a morphe a tartalomra, a lényegre. Az előbbi változó, az utóbbi maradandó. Például az én morphé-m az, hogy férfi vagyok, ez nem változik meg. Amilyen férfi vagyok külsőleg, a shémá-m az idővel folyamatosan változik, ahogy öregszem.

A szentség a shémá-nál kezdődik. Ellene kell állnunk azoknak a hatásoknak, amelyek ellentmondanak az evangélium értékrendjének. J. B. Phillips így fordítja le ezt az igeverset: „Ne hagyd, hogy a körülötted lévő világ megfertőzzön a maga penészeivel!” Az ilyen „penészes” életvitel helyett válasszuk inkább a Jézushoz való hasonlóságot!

A szentségnek ez azonban csak a felszíne. A farizeusoknak is szent volt a shémájuk – de Jézus ezt még képmutatásnak nevezte. „Tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagytátok mindazt, ami a törvényben ezeknél fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni.” (Máté 23,23) Majd így folytatja a 28. versben: „Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.”

A valódi szentség voltaképpen morphe-szintű változás! A gyökereket érinti, nem csupán az erkölcsi viselkedésünk szintjét. Pál szerint ez a változás az „elménk megváltoztatását” jelenti. Ennek hiánya, a Róma 1,28-ban, a szentségtelenség a helytelen gondolkodásmód összefüggésének bemutatásával így szól: „És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, Isten kiszolgáltatta őket az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik.”

A Róma 7,22-23-ban erről ír az apostol: „Mert gyönyörködöm az Isten törvényé-

ben a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.” A 14,5-ben ezt olvassuk: „Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőzésében.”

Amint látható ezekből az igeversekből, az elménk megváltozása alapvető szerepet játszik a szentségünkben. A gondolkodásmódunk vagy Istenhez vezet bennünket, vagy eltávolít tőle. Tehát prédikálnunk kell a szentségről, hogy gyülekezetünk tagjainak a gondolkodásmódja megváltozhasson. Ez nagyon fontos egy olyan korban és pluralista társadalomban, mint a miénk, ahol számtalan világnézet és kultúra harcol a figyelmünkért és elköteleződésünkért. Nekünk, lelkészeknek, fel kell készítenünk a gyülekezetünk tagjait, hogy „igényes fogyasztók” legyenek ezen a szellemi piacon, és el tudják kerülni a díszes csomagolások marketing trükkjeit, amibe az értéktelen szellemi termékeket csomagolják, és megtalálhassák azt, ami alkalmas és méltó a valódi istentiszteletre. Meg kell tanítanunk azt a tisztánlátást, hogy mi a szentség, és hogyan működik, hogyan valósul meg az a hétköznapi életben. Például taníthatunk a szentségről úgy, mint a szexuális erkölcs bibliai megnyilvánulásáról (2Móz 20,14, Máté 5,27-32, 1Kor 6,12-20). Manapság a társadalom nagy része hagyja figyelmen kívül ezeket az előírásokat. Amikor ilyen kérdésekről prédikálunk, tulajdonképpen nem csak erkölcsöt, etikát tanítunk, hanem a szentséget mutatjuk be.

A mi pluralista világunkban így a szentségről szóló prédikáció már nem is csupán etika vagy teológia – hanem apologetika is egyben! Amikor a keresztények figyelmen kívül hagyják vagy szándékosan megtagadják ezeket az alapelveket, nem csupán erkölcsileg bukhatnak el, hanem a szentségük is sérül. Nekünk tehát a gondolkodásmódjukat kell átformálnunk Isten Igéje által.

Konklúzió

Néha, amikor végiggondolom, a bűn milyen deformáló hatással van a kultúránkra, sírok, mert tudom, milyen kegyetlen kísértések várják az unokáimat. Isten embereivé kell válniuk egy olyan korban, amely figyelmen kívül hagyja, sőt, semmibe veszi a szentséget. lelkészként talán te is sírtál már, látva, hogy gyülekezeted tagjai mennyi kárt okoznak maguknak és egymásnak a bűn által. De miután letörlöm a könnyeimet, azt is észre kell vennem, Isten mennyi mindent megtesz azért, hogy mindezek ellenére növekedhessünk a szentségben. Az 1Kor 6,8-11-ben Pál apostol bűnöket sorol fel – majd a végén ezt mondja: „Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtetek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.” (11.vers). Hadd fejezzem be én is ezzel a prédikációm: gyülekezeteink és családjaink, mi magunk is boruljunk le Istenünket imádni és magasztalni, a „szentség gyönyörűségében” (Zsolt 29,2 – KIV) – a gondolatainkban, tetteinkben és kapcsolatainkban egyaránt.

GEORGE O. WOOD, D. Th.P., az Assemblies of God Egyház Általános Tanácsának általános vezérigazgatója, Springfield, Missouri államban

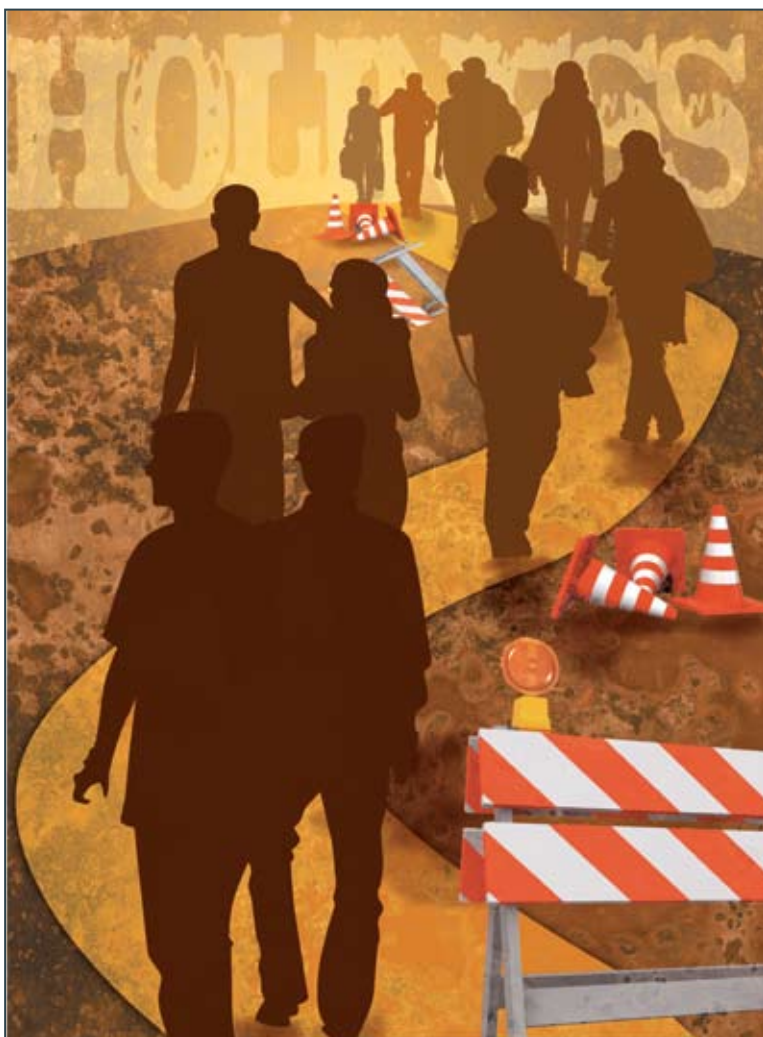
A közösségi szentség helyreállítása

Lépünk végre túl az akadályokon!

Írta: L. Alton Garrison

Nemrégiben egy megagyülekezet lelkésze – nő, gyermekei vannak – bevallotta, hogy meleg. Néhány fiatalember egy másik ismert lelkészt nyilvánosan szexuális zaklatással vádolt. Egy férfi prostituált nyilvánosan elismerte, hogy szexuális viszonya egy ismert vezetővel, szerzővel, lelkésszel. Egy híres televíziós evangélista bevallotta, hogy viszonya van. A bibliai időkől egészen napjainkig, olyan emberek, akik Krisztus követőinek vallják magukat, megmagyarázhatatlan és szörnyűséges bűnöket követtek el.

Amikor a keresztény vezetők elbuknak, az egyházra gyakorolt negatív hatásuk exponenciálisan megnő. Ezek a bukások aláássák globálisan a lelki vezetés hitelét. Az esztelen viselkedésük csökkenti az egyház befolyását, mint erkölcsi tekintély.

A testületi szentség hatalmas kihívást jelent a pünkösdi egyházon belül és azon túl. A szentség hiánya nem tulajdonítható dogmatikai hiányosságoknak, igei hiányosságoknak, vagy vezetői alkalmatlanságnak. A szentség hiánya alapvetően a meggyőződés és a hit hiányából fakad, amikkel túlléphetnének a kulturális fertőn és promiszkuitáson.

Hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban! 1Pt. 1,16

A Biblia kedves azoknak, Isten akaratának tekintetében, akik Jézust tették meg életük Urának: „mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Péter 1:15-16). A szentség egy olyan tulajdonság, aminek Isten a birtokában van, az ő természetének nélkülözhetetlen része, és egy elvárható fegyelem azoktól, akik Krisztust Uruknek vallják.

Ha biblikusak akarunk lenni, akkor a szentséget nem élményként, állapotként vagy felismerésként definiáljuk. Inkább egy határozott fegyelem, aminek az eredményei az Istent tükröző tulajdonságok. A bennünk lakó Isten a Szentlelkén keresztül hozza a változást. Igazából, hogy jobban megérthetjük, ha úgy fogalmazunk, hogy a szentség a bennünk lakó Szentlélek folyamatos megnyilvánulása.

A szentség egy döntéssel kezdődik, hogy elfogadjuk Krisztust, és egy Krisztusközpontú életből egy fegyelmezett életté fejlődik. A szentség több mint egy elvárt viselkedésminta, hanem az érettség és a fegyelem mértékét mutatja. A szentség a leggyakorlatiasabb formában, maga Krisztus karaktere.

Hogyan lehetek szent és fejlődhetek a szent fegyelemben? A Biblia szerint az igazság a megváltás közvetlen következménye (Róma 3:22, 5:17). A szentség azonban egy lelki fegyelem, amit folyamatosan gyakorolni kell. A szentség szándékos. A kegyelemmel kezdődik, de az érettségen keresztül teljesedik be. A Zsidóhoz írt levél 12. fejezetének 14. verse ezt mondja: „Törekedjetez mindenki iránt a békeségre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.” Mi pedig... szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre. (2Korinthus 3:18).

Egyszerűen fogalmazva, minél inkább Őt nézzük, annál inkább olyanok leszünk, mint Ő. Minél inkább olyanok leszünk, mint Ő, annál inkább sugározzuk Őt mások felé. Ez a folyamat átalakít minket azzá, amit Péter úgy ír le, hogy „szent nemzet” (2Péter2:9). Ahogy haladunk előre, az Egyetlen Szent átformál minket, hogy az Ő jellemének teljességét tükrözzük vissza.

Egyesek szerint azonban a szentté vált élet nem magánügy. „A Bibliában a szent nem egy személy glóriával. Sőt, Istent és Jézust kivéve sosem használja egyes számban.”

„Éppen ellenkezőleg, a szentség mindig közösségi dolog, valami, amibe csak a többiekkel együtt tudsz belépni. John Wesley is tisztában volt ezzel: Krisztus evangéliuma nem ismer vallást, csak közösséget, sem egyéni szentséget, csak közösségi szentséget.”

Ez nem csak azt jelenti, hogy közösségben vagyunk másokkal, hogy növekedjünk a szentségben, hanem a családok, embertípusok, és a nemzetek annak az eredményei, hogy közösségben vagyunk, és ezek Isten eszközei abban, hogy betöltsük a terveit. Isten hív minket... az Ő „szent népét”.¹

Az egyház egyik fontos célja, hogy megmutassa Isten „sokféle bölcsességét” a démoni fejedelemségek és hatalmasságok előtt (Efézus 3:10). A Sátán tudja, hogyha sikerül kisiklatnia az egyházat a szentség felé vezető útról, akkor meg tudja hiúsítani az egyház végső célját. A Sátán nem tudja megállítani Isten sokféle bölcsességét az egyházon keresztül, ezért elhatározta, hogy lejáratja azt. A testi szentség miatt a pokol extra nagy hátrányba kerül, a szentség hiánya miatt viszont az egyház kerül nagy hátrányba.

Ennek a cikknek a célja, hogy újra felfedezzük azokat az alapvető hitet és meggyőződést, ami segít megmenteni a lelki elhívásunkat a nyilvános szégyentől, miközben megvédjük az egyházat a bukások miatti ellenállástól. A pünkösdi mozgalom célja, hogy a Szentlélek vezetése alatt maradjon; addig nem beszélhetünk Lélek-vezette szolgálatról, miközben elutasítjuk a Szentlélek természetes szentségét. Számos akadály van a testi szentségnek. Mégis van két terület, ami kritikus terület a mai modern társadalmunkban.

A szellemi hatalom elutasítása

Mint kerületi felügyelőnek, az a szerencsétlen, de szükséges feladatom volt, hogy gyülekezeti konfliktusokban közvetítsek. Azonban sosem volt olyan konfliktus, ami igei kérdésekből eredt. Minden konfliktus személyes preferenciákból eredt. Az emberek gyakran megpróbálják elszellemiesíteni a preferenciáikat, vagy a szokásaikat. És azt várják el a szellemi vezetőktől, hogy elfogadják a nem biblikus álláspontot. Amikor a szellemi vezetők ezt visszautasítják, akkor az emberek gyakran elutasítják a vezetést. Pál figyelmeztet erre a jelenségre a 2Timóteus 4:3-4-ben. Az emberek gyakran elutasítják az igazságot a személyes véleményük javára.

Az amerikai kultúra mantrája „Jogom van hozzá!” Ez a mantra bibliailag nem áll meg az egyházban. A hatalom azt jelenti, hogy feladjuk a jogainkat, és felvállaljuk a kötelességeinket. A Krisztus-követők érettsége abban mutatkozik meg, hogy feladják a jogukat, hogy nem bocsájtanak meg másoknak, hogy kritikusak, reakciósak, hűtlenek, hangulatemberek, bosszúállók, ítélkezők vagy megosztók legyenek. Amikor Jézus az Úr, akkor az emberek biblikusan válaszolnak a lelki vezetőknek, mert szeretik Istent, az elveszetteket, és az egyházat.

Bár a Szentírás következetesen tanít a lelki vezetőkről, mégis ez egy kényes kérdés sok gyülekezetben. Amikor a vezető a hatalomról, engedelmességről, önmegtartózkodásról, és elszámoltathatóságról tanít, akkor nagy ellenállást tapasztal azoknak a részéről, akik elutasítják a szellemi hatalmat. A 2Mózes 32:1-9 verse lejegyzí,

hogyan tudják elszellemiesíteni a saját akaratukat, és így akadályokat gördíteni a testületi szentség útjába.

Amikor az emberek nem értik meg a szellemi hatalmat, akkor könnyen a megtevesztés és a pusztítás csapdájába esnek. Szükséges a szentséghez, hogy megértsük, szellemi vezetés szükségességét és felelősségét.

Isten az abszolút hatalom, az emberi hatalom Istentől rendelt (Róma 13:1). Az egyház úgy épül fel, mint egy test, aminek Jézus feje, nem pedig mint egy vállalat, aminek Jézus az elnöke. Krisztus a fej, és akik elfogadják a megváltást, ők az Ő irányítása alatt működnek. A néhai Adrian Rogers néhány érdekes bibliai megfigyelést tett a lelki hatalomról a *The Incredible Power of Kingdom Authority* (A Királyság hatalmának hihetetlen ereje) című könyvében. „Népszerű az elképzelés, hogy az egyház demokratikus (az emberek irányítják), de ez sehol sem található meg a Bibliában. Az egyház az Úr teste, az Úrtól, az Úrért... Ez Krisztokrácia, nem demokrácia.”² A Test azért van, hogy szolgálja az Egyetlent, aki benne lakik. Ha a Test egészséges, akkor minden tagjának ugyanaz a célja – a misszió, a látás, és az értékek a gyülekezetben, amik persze egyediek a helyi gyülekezetekben.

A mennyek országa az egységről szól, nem a többségről. A szavazás olyan kérdésekben, amik a szellemi vezetők feladata lenne, gyenge helyettesítése a vezetésnek. Minden hívő ugyanúgy értékes és egyenlő Isten előtt, de nem ugyanazok a lelki ajándékaik, és az ennek megfelelő szellemi hatalmuk a gyülekezetben. Soha sem szabad a felkenetést úgy értelmezni, mint hatalmat. A felkenetés jelenléte a hatalom alatt bontakozik ki, nem pedig vele szemben. Istentől kapott szerepe van a szolgálati vezetőknek és a felügyeletnek. A személyes különbségek nem zárhatják ki a szellemi hatalom elfogadását vagy az annak való engedelmisséget (ApCsel14:23, 1Thessz 5:12-13, Titusz 1:5, Zsidók 13:7).

Isten arra hívta el a pásztorokat, hogy utat mutassanak, tanítsanak, kiigazítsanak, és lelkigondozzanak (ApCsel 20:28). Az Újszövetség leírja a lelkész három alapvető tulajdonságát (ApCsel20:17,28,29; 1Péter 5:1-4). A pásztor előljáró (vén) – ami érettségre utal, a pásztor „felvigyázó – ez a vezetésére utal, és a lelkész pásztor – ez pedig a szolgálatáról szól.³

Egy gátlástalan lelkész/vezető visszaélhet a hatalommal Isten rendszerében. Ezért Isten megtartotta megának a jogot, hogy ő ítélkezzen a vezetők fölött. Azok, akik megszegik Isten vezetési rendszerét, azok az ítélet alatt kellemetlen helyzetbe kerülnek.

Annak ellenére, hogy ez egy olyan rendszer, amelyben delegált lelki vezetők vannak, Isten megtartotta és megőrizte ezt a fajta vezetési formát, ez az ő döntése: „Bízzatok vezetőitekben, és hallgassatok rájuk, mert ők vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is adnak.” (Zsidók 13:17).

A bölcsesség azt diktálja, hogy a lelki vezetők felajánlják az elszámoltathatóságot Istennek, az ő szelem i vezetőknek, és azoknak, akiket vezetnek és szolgálnak.

Egyik szellemi hatalom sem azt tesz, amit csak akar. „A hatalom alatt lenni, olyan kiváltság, ahol a hangsúly a szolgálaton van. A hatalomban lenni az a erő, ahol a fókusz az uralkodás.”⁴

Elfogadni a tanítványoknak a hiányosságait

A tanítványság nagy hibája, hogy alulértékeli a szellemi érettséget. Az, hogy nagy hangsúlyt fektetünk a kegyelemre, és kevés hangsúlyt az érettségre, ez eredményezett egy olyan teológiai kultúrát, ami egy „szentség-mentes” hit. Ez a kultúra úgy néz a kegyelemre, mintha azon keresztül tudná felfedezni Istent, nem pedig az érettség felé vezető lelki tanítványsági folyamatban. Az Ige kihívások elé állítja ezt a fajta modern teológiai kultúrát.

A Titusz 2: 11-12 kijelenti, hogy „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban”. A Biblia azt mondja, hogy ahogy Isten kijelenti nekünk a kegyelmét, az szentségre vezet az életünkben a személyes tanítványság által. Ha elfogadjuk a kegyelmet egy „szentség-mentes hitként”, az pusztító következményekkel jár.

David Kinnaman írja unChristian (nemKeresztény) című könyvében: „Szinte minden tanulmányban amit írtunk - és ez évente több ezer interjúnak az eredménye – azt láthatjuk, hogy az újjászületett keresztényeknek sikerül megváltozott életeteket és viselkedésbeli vagy hozzáállásbeli változásokat felmutatni... Az egyik tanulmányban azt vizsgáltuk, hogy az amerikaiak mennyire ragaszkodnak helytelen szexuális szokásokhoz, mint az online pornográfia, szexuális tartalmú újságok vagy filmek nézése, vagy a házasságon kívüli szexuális kapcsolat. Összességében azt találtuk, hogy az újjászületett keresztények 30 %-a elismerte, hogy az elmúlt 30 napban a fentiek közül legalább az egyiket elkövette. Ez összehasonlítva az átlag amerikaiak 35 %-ával, statisztikailag és gyakorlatilag az jelenti, hogy a két csoport között nincs nagy különbség.”⁵ W.E. Sangster teológus azt mondta: „Isten Igéjében végig megjelenik a szent éltre való figyelmeztetés” Nem elszórtan vagy elvétve, és kétséget sem hagyva arról, hogy Isten képes is ezt elvégezni bennünk! Ezek mögött ott van a bizalom, hogy Isten m ást is képes tenni a bűnnel, nem csak megbocsájtani azt.”⁶

Továbbá, Jerry Bridges írja The Pursuit of Holiness (A szentség nyomában) című könyvében: „Isten gondoskodott a mi szentségünkről, és ugyanakkor felelősek is vagyunk érte... A Szentlélek erején keresztül, és az új természetén keresztül, amit Ő ad, megöljük a test cselekedeteit. (Róma 8:13)”⁷

Hogy továbblépjünk a testületi szentség következő akadályára, úgy kell tekintenünk a tanítványságra, mint:

Szándékos lelki átalakulás

A tanítványság nem automatikus, hanem szándékos. Érett, erős Krisztus-követők nevelése a missziós kultúra fókuszában kellene hogy legyen. A hatékony tanítványozásnak össze kéne fonódnia a emberek Krisztushoz való vezetésével. Az új trendek kiemelik a konkrét, mérhető célok szükségességét a biblikus tanítványképzésben. Greg Ogden kijelenti: „George Barna szerint az újjászületett hívők kevesebb mint egy ötödének van konkrét, mérhető célja, ami a lelki fejlődésével van kapcsolatban. Nem egy felnőtt mondta azt az interjúban, hogy az ő életcélja, hogy elkötelezett Krisztus-követő legyen, vagy hogy az egész világot a tanítványává tegyék.”⁸

A rokoni hatások és a vallási elkényelmesedés helye cserélnek a lelki fegyelemmel. Ennek az eredménye egy halványuló bibliai világnézet Krisztus követői között. Az egyház egy kritikus időszakon megy keresztül, mert akik magukat kereszténynek vallják, nem feltétlenül gyakorolják az egyéni tanítványságot. A tanítványságnak szándékosnak kell. Minden gyülekezet vagy pásztor elkezdheti:

- a hit alapjait szisztematikusan és rendszeresen tanítani
- ösztönözni a bibliaolvasást, és gondoskodni bibliatanulmányozásról
- kommunikálni a tanítványság célját és hatását
- bátorítani az elszámoltathatóságot
- kijavítani a hamis Bibliaértelmezéseket

A bibliai igazságok megértése

A bibliai igazságok a Szentlélek által megmutatott határok. Ezek elősegítik a lelki növekedést, és megvédik a lelki egészséget. Háromszintje van a meggyőződéseknek: bibliai abszolútumok (alapvetően a legfontosabbak), a közösségi szabályok (szokások), és a személyes meggyőződések (személyes kinyilatkoztatás). Feszültség akkor alakul ki, amikor valaki összetéveszti a személyes meggyőződését a bibliai alapi igazságokkal, és arra kényszeríti a többieket, hogy ők is így gondolják. Ez megzavarja az egységet és a harmóniát a gyülekezetben és gátolja a lelki fejlődést. Gyakori, hogy amikor ez bekövetkezik, akkor az emberek előjönnek a negyedik szinttel is – a személyes preferenciákkal. Amennyiben a személyes preferenciák helyettesítik a bibliai meggyőződések, ott a testületi szentség ritkán cél. Az eredmény az egység felbomlása, zavarja a kapcsolatot Isten és az Ő népe között.

A konfliktuskezelés bibliai megközelítése

A gyülekezeteket gyakran megzavarja a feszültség, nézeteltérés, megosztottság, és nincs a konfliktuskezelésnek biblikus megközelítése. A belső viszály belső fókuszra eredményez. Az eredmény egy erőtlén gyülekezet, ami tele van pletykákkal, meg nem bocsájtással, megosztottsággal. A gyülekezetek elkerülhetik vagy átforgalmazhatják ezeket, ha pontosan megértik a Máté evangéliumának 18. részét. Röviden, így birkóznak meg a konfliktusokkal az egészséges gyülekezetek, és az érett keresztények:

- Először beszélj négy szemközt azzal az illetővel, akivel problémád van, mielőtt bárki másnak beszélnél róla!
- Inkább az érzelmeidről beszélj, ne tettekről! „Mikor ezt tetted, akkor... éreztem magam” ahelyett, hogy „Miért bántottál meg azzal, hogy...?”
- Tanuld meg a bocsánatkérés erejét! A bocsánatkérés után kérdezd meg: „Hogyan tehetném jóvá?”
- Figyelj a hangszínedre és a hangerőre! „A higgadt válasz elhárítja az indulatot, de a bántó beszéd haragot támaszt.” (Példabeszédek 15:1)
- Keresd mindig az igazságot és a lényegét! Térj rá az érdemi kérdésre, és együtt oldjátok meg!
- Tisztelettel beszélj hozzá: „Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok, ... akinek tisztelettel: a tiszteletet.” (Róma 13:7)
- Itt van egy idézet, ami a célunk kell hogy legyen: „Alkalmanként legyen csak bárkivel, barátokkal kevés, és megoldatlan konfliktus pedig egyáltalán ne legyen!”

Miután azonosítottuk az akadályokat, amik a szentség útjában állnak, mi a következő lépés? Az Újszövetség kétséget sem hagy felőle, hogy a szentség a mi felelősségünk. Ha a szentségre törekszünk, akkor néhány határozott lépést meg kell tennünk.⁹

A 2Kolosse 3:5 azt mondja, „Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás.”

Akcióterv:

- Vesd alá magad Krisztus uralmának
- Dicsőíts szívből
- Növekedj és változz
- Töltsd be a Nagy küldetést és a Legnagyobb Parancsolatot.
- Építs lelkileg egészséges gyülekezetet

Az Apostolok Cselekedetei 2:42-47 felsorolja az egyház hatékony működéséhez elengedhetetlen funkciókat: evangélizáció, tanítványság, dicsőítés, szolgálat, közösség.

A Biblia utolsó két fejezete (Jelenések könyve 21 és 22) megmutatja a szent Isten célját – egy szent várost építeni a szent embereknek. Ha eltávolítjuk a szentségünk útjába álló akadályokat, és keressük a Szentlélek közreműködését, Jézus krisztus gyülekezete leszünk, amelyen nem lesz egyetlen folt sem gyűródés. A szentség nem teher, hanem a mi végzetünk.

L. ALTON GARRISON, assistant general superintendent, The General Council of the Assemblies of God, Springfield, Missouri

Jegyzetek:

1. Alan Kreider, *Social Holiness* (Wipf and Stock Publishers, Eugene, Oregon, 2008), 47.
2. Adrian Rogers, *The Incredible Power of Kingdom Authority* (Broadman & Holman Publishers, Nashville, 2002), 170-71.
3. *Ibid.*, 175.
4. Malcolm Burleigh, "The Power of Being Under," 12.07.2010 sermon, Assemblies of God Chapel, Springfield, Missouri.
5. David Kinnaman, *unChristian* (Baker Books, Grand Rapids, 2007), 47,48.
6. www.yoyomaster.com/ministry.file/Holiness.pdf. Accessed 1/13/2011.
7. Jerry Bridges, *The Pursuit of Holiness* (NavPress, Colorado Springs, 2006), 77.
8. Greg Ogden, *Transforming Discipleship: Making Disciples a Few at a Time* (InterVarsity Press, Downers, Illinois, 2003) 27
9. Bridges, 83.

Amire minden pásztornak szüksége van

A gyülekezet egészsége egy fontos és népszerű téma. Ez sokkal többet foglal magába, mint létszámot és költségvetést. A pénz és a részvétel mindegyik fontos a gyülekezet létezéséhez. Vannak azonban kevésbé kézzelfogható lelki összetevői, amik ugyanilyen fontosak, ha még fontosabbak.

Nem csak egy „helyes” gyülekezeti modell létezik. A falusi gyülekezetek máshogy működnek, mint a városiak. A hatalmas gyülekezetek nem feltétlenül kicsi gyülekezetek nagyobb számban. Mások a kultúrák. A vezetőknek más ajándékaik vannak.

Változások jönnek, és semmi sem marad ugyanaz. De vannak olyan szükségek egy gyülekezet életében, amik állandóak? Ez lehetséges?

Egy kerületi szintű felmérést végeztem Arkansásban, amikor kerületi főfelügyelő voltam, egyháztól és vezetőktől függetlenül nyolc olyan szükségletet találtunk, ami minden gyülekezetnél ugyanaz. Nem számít a gyülekezet nagysága, a lelkész életkora, vagy a szolgálat helyszíne, ezek a szükséglet minden arkansasi gyülekezetben megvoltak.

1. Bevonni az embereket a gyülekezeti szolgálatba – Hogyan tudjuk a padban ülő embereket bevonni a gyülekezet szolgálatába?
2. Lelki fejlődés – tanítványság
3. Vezetői képességek
4. Kommunikációs képességek – Hogyan tudok valóban kapcsolódni a hallgatósághoz?
5. Menedzsment és adminisztrációs képzések
6. Misszió-központúbb gyülekezet – Hogyan tudunk jobban kifelé fókuszálni?
7. Kapcsolatok – Ha az emberek nem szeretnek, nem fognak követni.
8. Családi dolgok – gyereknevelési és pénzügyi szükséglet

Ezeknek a szükségeknek a szisztematikus és alapos betöltése mentoráláson és tréningeken keresztül hasznosnak bizonyul a szolgálóknak és segítség a gyülekezeteknek.

A család helyreállása

Öt kérdés, ami meg fogja változtatni a gyülekezeti családod egészségét, útirányát és élettartamát

Írta: **Scott Hagan**

Amikor Jézus meghívott egy senki tolvajt, hogy örökké Vele legyen a paradicsomban, keményen meghatározta a gyülekezeti közösség értékeit és rezdüléseit. Az egyháznak család-központúnak kell lenni, nem pedig olyanak, mint egy gyár. A kiáltás „Emlékezz meg rólam” mindent elmond. Ahogy az idejük fogytán van,

az egyik tolvaj úgy döntött, hogy „megmerevíti a nyakát”. A másik pedig, hogy ellágyítja a lelkét. Ez a lépése lehetővé tette, hogy befogadja a kapcsolatot. A mennyországot adta neki.

Ebben a pillanatban Jézus sokkal többet tanított nekünk, a lélek elnyerésénél. Annak erejéről is tanított, amikor a lelkek együtt vannak „ma velem együtt leszel” (Lukács 23:43). Minden lelkipásztor álma egy kapcsolat-központú gyülekezet, egy olyan hely, ahol a magányosok otthonra találnak. Néhány gyülekezet Amerikában ebbe az irányba tart.

Leleplezhetjük a magasztosan elrejtett érték és jutalom rendszerünket, amikor rajongva beszélünk azokról a vezetőkről, akiknek a látogatottsága az eget verdesi. Úgy tekintünk rájuk, mint a generációjuk hangjára, úgy, hogy csak kicsit vagy egyáltalán nem vizsgáljuk meg a pásztori munkájukat.

Egy család más mércét használ arra, hogy a sikerességét mérje, mint egy cég. A gyárat a nagyságuk és a ismétlődések alapján mérik. A cég vezérfonala, hogy a tulajdonosoknak nagyobb értéket termeljen. A családok a kapcsolatok minőségére fókuszálnak, nem a tekintély mértékére. A családnak a legfontosabb, hogy a fiaikat és lányait felkészítsék az életre.

Az emberek nem tudnak nagyszerű családot építeni szilánkokra. Ugyanígy nem tudunk nagyszerű gyülekezetet építeni szilánkokra. A gyülekezetépítés több annál, mint hogy megvannak a jó darabkák, inkább azt jelenti, hogy ezek a jó darabok a helyükön is vannak. A gyülekezeti családnak befogadni a magányosokat, a adna igazán egészséget és teljességet útközben. Ennek a teljességnek a definícióját megtaláljuk a következő öt dologban, pünkösöd napján: „És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul” (Efézus 4:11). A vezetőknek kell biztosítani, hogy ez az öt ajándék minden gyülekezetben ott legyen.

Ezek az ajándékok olyanok, mint öt oszlop, amelyre a gyülekezet épült. Bármelyiknek a hiánya magában hordozza a veszélyt, hogy az egész összeomlik. Ez az öt oszlop nem a gyülekezet jellemét mutatja meg, hanem ezek a DNS-t adják meg - elengedhetetlen elemek, ha mi Krisztus testét a magunkának valljuk. Más szavakkal: nem számít milyen gyülekezetről van szó, melyik kontinensről, ennek az öt elemnek ott kell lennie a gyülekezetben, ha teológiailag helyes menedéket akarunk adni a magányosoknak. Ezeket az ajándékokat öt kérdésbe rendeztem. Mint gyülekezetplántáló-pásztor, gyakran kérdezgetem magamtól ezt az öt kérdést, amikor annak a gyülekezetnek minőségére gondolok, amelyikben szolgálok. Egyik kérdést sem hagyhatod ki, amikor a szolgálatodat értékeled. Természetesen lesznek időszakok, amikor egyes kérdésekre pontosabban tudsz válaszolni, mint a többire, de egy hűséges pásztor megtesz bármilyen változtatást, hogy az egyensúlyt és a hatékonyságot fenntartsa ezen az öt területen.

1. A kapcsolat kérdése

„És ő „adott” némelyeket... pásztorokul”

Egy eredményes újszövetségi gyülekezet gondoskodik a gyülekezet tagjairól úgy, mint ahogy egy pásztor gondoskodik a nyájáról. Krízisekben és szenvedésben az embereknek szoros kötelékek kellenek a többi hívőhöz, hogy azok támogatni, vezetni és bátorítani tudják őket.

Az emberek úgy törődnek egymással és úgy szeretik egymást, mint egy igazi család? Az emberek virágzó barátságokat kötnek egymással? A szükségben lévők valódi segítséget kapnak a Test többi tagjától? Ezekben a kérdésekben imádkozom át magam, mint lelkipásztor. Ez nem arról szól, hogy van egy lelkész az irodában, hanem arról, hogy Isten törődik a népével, és az a vágya, hogy szeressük és törődjünk minden tagjával.

2. A jelenlét kérdése

„És ő „adott” némelyeket... prófétákul”

A hatékony újszövetségi gyülekezetben ott van Isten jelenléte, és az Ő ereje, hogy betöltse a szükségeket. A prófécia jelenléte nem cél, a cél Isten jelenléte.

Sosem szabad lenéznünk a próféciaikat, de ahelyett, hogy a prófétáról vagy a próféciaikról kérdezném Istent, inkább azt vizsgálom: Isten jelenléte valóban megjelenik a gyülekezetben? Az emberek égnék Istenért? Az emberek kapnak szentlélek-keresztiséget? Ha az emberek betegek, akkor felajánljuk, hogy hitben imádkozunk értük? Lelkesek az emberek a gyülekezetben? Ez sokkal több annál, mint hogy egy próféta szolgálatban áll, ez Isten élő jelenléte, és ez nyilvánvaló az emberek között.

3. A tanulás kérdése

„És ő „adott” némelyeket... tanítókul”

Egy hatékony újszövetségi gyülekezet segít a tagjainak megérteni Isten Igéjét, és segít abban, hogy ezt hogyan tudják alkalmazni a mindennapi életben. A tanórák, a tanárok, az átfogó tanítványozó rendszer még nem elég. A lelkésznek őszintén meg kell kérdezni, hogy az emberek Isten Igéjét tényleg tanulják, vagy a lelkész csak előadja nekik.

A tanítóid kreatívan mutatják be Isten igéjét? Az emberek alkalmazzák a tanulatokat, a saját helyzetükre értelmezve? Az emberek elkötelezettek és érdeklőek a Biblia tanulmányozásának lehetősége?

Ez nem csak arról szól, hogy van-e tanítónk a szolgálatba állítva, hanem arról, hogy az emberek tanulják-e Isten Igéjét vagy sem.

4. A továbbadás kérdése

„És ő „adott” némelyeket... apostolokul evangélistákul”

Egy hatékony újszövetségi gyülekezet tagjai elkötelezettek abban, hogy megosszák az evangéliumot az emberekkel, mindegy milyen akadályok is állnak az útjukba. Senki sem helyettesíthet engem, amikor az evangéliumot kell bemutatnom. Még akkor is, amikor meghívok egy evangélistát, hogy szolgáljon a gyülekezetünkben, akkor is a kérdéseim a „nyájamról” szólnak, nem a vendégről!

Az emberek eléggé elkötelezettek a Nagy Misszióparancsnak? Az új emberek elérése fontos prioritás nálunk? Az emberek használják az ajándékaikat és a tehetségüket, hogy bemutassák Krisztust a társadalomban két vasárnap között is? Egy evangélista szolgálatba helyezése fontos és szükséges, de egyáltalán nem elég. AZ igazán fontos kérdés, hogy a gyülekezetem bátran hirdeti-e Krisztust a városunkban.

5. A befolyás kérdése

„És ő „adott” némelyeket apostolokul”

Egy hatékony újszövetségi gyülekezet állandóan alapít új gyülekezeteket, és képez új vezetőket. Missziós szándék nélkül a gyülekezeted nincs még készen. Amikor misszió nélkül működünk, akkor olyanok vagyunk, mint egy fásult család, a gyülekezet ilyenkor híján van annak az erőnek és az ebből fakadó befolyásnak, amit Isten eltervezett.

Látod, hogy új vezetők lépnek színre, mint a gyülekezet sikeres jövőjének meghatározó emberei? Mint vezető, látod a lehetőségét a gyülekezeted sokszorozódásának, osztódásának? Pénzt és időt nem kímélve dolgoztok, hogy a következő generációra egy virágzó gyülekezetet hagyjatok ott, ahol szolgáltok? Az apostoli látás, ami a növekedés és a befolyás víziója, gyakran mellőzöttnek tűnik. A vezetés hívása felsorakoztatja a gyülekezetet Krisztus szívének prioritási mentén.

Amikor úgy érzem, hogy a mindennapi szolgálat már fojtogat, vagy úgy érzem, már hiányzik a mozgató erő a vezetői életemből, akkor ez az öt kérdés segít újra tisztán látni.

Vezess erővel, vezess sokáig!

SCOTT HAGAN vezető lelkész a sacramento Mars Hill Community Church of the Assemblies of God (California) gyülekezetében

A Szent Szellem keresztség teológiája

Írta: Edgar E. Lee

Ebben a rovatban már sok tanulmány foglalkozott a Szent Szellem személyével és munkájával, és a megváltás emberekre gyakorolt szellemi következményeivel. Az elmúlt években, évtizedekben a teológusok nagy figyelemmel fordultak e témák felé, és a pneumatológia, mint teológiai tudomány, számos új szemponttal gazdagodott. Sajnos azonban sok teológus figyelmen kívül hagyott, rosszul exegetált, hibásan alkalmazott, vagy egészen egyszerűen félresöpört számos olyan igehelyet és bibliai tanítást, ami egyrészt nagyon is jelentős üzeneteket hordoz, másrészt a gyümölcseit megteremhetné ezeknek a tanításoknak.

Áttanulmányozva rengeteg teológiai művet, számomra úgy tűnik, mintha egy általános vakság jellemezné a történelmi egyházakat ezen a téren. A 20. században a pünkösdi-karizmatikus mozgalom szinte berobbant a tradicionális kereszténység világába, és a folyamatos növekedése azóta is tart világszerte. Alig több mint egy évszázad alatt a pünkösdi-karizmatikus mozgalom 600 millió főre gyarapodott, és ezzel a kereszténység második legnagyobb családjává vált a katolikus egyház után. Nem véletlenül nevezik sokan a 20. századot a Szent Szellem századának!

Sok millió egyszerű hívő ember úgy tűnik megértett olyan fontos igazságokat ebben a témában, amit a magasan képzett teológusok vagy nem értenek, vagy inkább figyelmen kívül hagynának. A pünkösdi-karizmatikus mozgalmak és egyházak radikális növekedése Afrikában, Ázsiában és Dél-Amerikában eltolta a kereszténység súlypontjait Európából és Észak-Amerikából. Az evangélium ereje köztük van, akiket jelek és csodák követnek (Márk 16,20), és nem a racionális teológusok között, akik „az istenfélelem látszatát ugyan megtartották, de az erejét megtagadták” (2Tim 3,5).

Azonban tudomásul kell vennünk, hogy az evangélizáció és az exegézis nem létezhetnek egymás nélkül. A pünkösdi-karizmatikus teológusok is meggyőződéssel vallják, hogy a Szentírás összefüggéseinek mély ismerete irányíthatja egyedül helyesen az egyházat, és táplálhatja a növekedését szerte a világon. E cikk szerzője remélni, hogy e rövid tanulmányával tovább mélyítheti a pünkösdi teológia, spiritualitás és küldetés iránti érett bizalmat.

ORDO SALUTIS – A hiányzó elem

Az újszövetség első öt nagy könyve egyaránt előtérbe helyezi a Szent Szellem keresztségét már a bevezetőjében: Máté 3:11-17; Márk 1:7-11, Lukács 3:16,21,22; János 1:29-34, ApCsel 1:5. A feltámadt Jézus gondosan felkészítette tanítványait a Szent Szellemben történő

keresztségre: ApCsel 1:5; vö. Lukács 24:49; ApCsel 1,8. És Lukács nagyon részletesen beszámolt a pünkösdi napján történő természetfeletti keresztségről, ahogyan még számos esetben mutatta be ezt az Apostolok Cselekedetei későbbi részeiben is.

Bár ez a téma kiemelt helyet kap az Újszövetség legelején, mégis feltűnően hiányzik a tradicionális kereszténység üdvösségről szóló teológiájából (ordo salutis). Bár sok teológiai hagyomány beszél a Szent Szellem szótériológiai munkásságáról, azonban a Szent Szellem természetfeletti megnyilvánulásait következetesen figyelmen kívül hagyják. Ez a tény pedig, hogy tudniillik a Szent Szellembe történő keresztséget kihagyták az üdvösség teológiájából, az ordo salutis nagy kudarca mind exegetikai, mind teológiai téren, különösen a lukácsi teológiával kapcsolatosan.

Az ordo salutis leírja a Jézus Krisztus által elérhető üdvösség folyamatát és következményeit a bűnösök szívében és életében. A bibliai megalapozása mindennek a Róma 8,29-30-ban található: „Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsősülött sok testvér között. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” Az ordo salutis tehát kulcsfontosságú üzenete a kereszténységnek, a megváltás eseményeinek és tapasztalatainak megértése elengedhetetlen mind az evangélizációs munkában, mind a lelki-szellemi érettség elérésében.

A tipikus protestáns (református) ordo salutis általában Isten megszólító kezdeményezésével kezdődik, majd jön a megtérés és megigazulás témája, a Szent Szellem ajándékai, a megszentelődés folyamata, végül a szentek állhatatosságának és megdicsőülésének bemutatása(5). A Szellemben való keresztség feltűnően hiányzik majd minden református teológus munkájából! Ha meg is említik, akkor legfeljebb hozzákapcsolják a megtérés és újonnan születés mozzanatához, azok egyedi természetfeletti megnyilvánulásaként, de egyáltalán nem tekintik az ordo salutis önálló és főképpen kiemelt szerepű részének.

Ezeknek a „teológiáknak” egy-egy ismertebb változata az evangéliumi keresztények között is népszerű, és még ha nem veszik át minden elemét az ilyen tradicionális tanításoknak, a Szellemben történő keresztség és az üdvösség, újonnan születés szétválasztását általában igen. A methodista teológusok például azt mondják, hogy ez a kettő Isten kegyelmének „két külön megnyilvánulása”. Egyik kiemelkedő teológusuk szerint „Isten kegyelmének első munkája bennünk a megigazulás, az újonnan születés, a megszentelés, a megbékéltetés és az elfogadás, és a másik, ettől elkülönülő munkája bennünk a teljes megszentelődés a Szent Szellemben történő keresztség által.”

A methodista szentség-tan tehát többé-kevésbé átveszi a Szent Szellemben történő keresztség tanát, és hozzákapcsolja a „teljes” megszentelődéshez, mint annak a

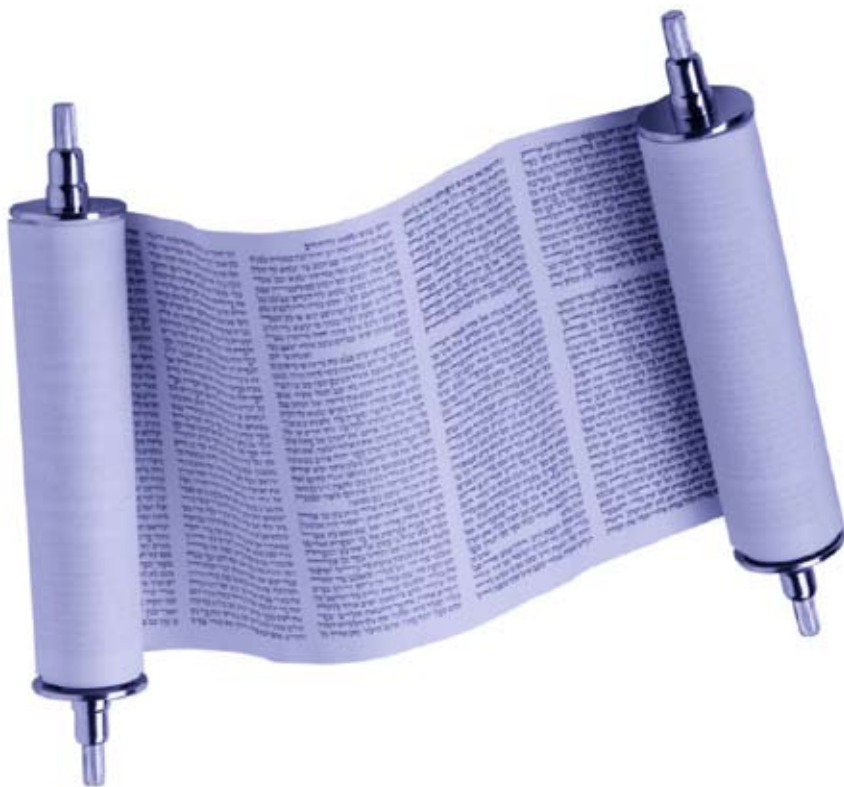
megnyilvánulása és kifejeződése. Helyesen látják azt is, hogy az evangéliumok alapján a Szellemben történő keresztség az újonnan születést követi. De nincsen megfelelő bibliai érvük és parancsuk mindezek megvalósítására – vagyis bár beszélnek róla, gyakorlatilag nem valósítják meg. Azt azért hozzá kell tennem, hogy újabban vannak már jelei a Szellemben történő keresztség iránti megújuló érzékenységüknek.

Még a római katolikus teológiai hagyomány is elismeri a Szellemben történő keresztséget, mint a megtérést és újonnan születést követő tapasztalatot. Az ő álláspontjuk szerint a keresztség szentsége „a bűntől való megtisztulás és a Szent Szellemben történő újonnan születés” kifejezése. Ennek későbbi megerősítésre révén (bérmálás) történik meg „a Szent Szellem teljes kiáradása az egyénben, ahogyan az megtörtént az apostolokkal is Pünkösöd napján”. Tehát a római katolikus teológusok is felismerték, hogy a helyes sorrend mindenképpen az, hogy először megtérés és újonnan születés, majd ezután a Szellemben történő keresztség, de ez utóbbi egy későbbi szentségi esemény keretében történik meg a hívővel.

Tágabb ekkleziológiai összefüggésbe állítva a témát, a református exegézis és pneumatológia nem fogadja el a Szellemben történő keresztség létjogosultságát. Sajnálatos az a tény, hogy a Szent Szellembe történő keresztséget kihagyták az üdvösség teológiájából, és ez az ordo salutis nagy kudarca mind exegetikai, mind teológiai téren, különösen a lukácsi teológiával kapcsolatosan.

A teljes kánon

Az üdvösségről szóló tanításunk kialakításához elengedhetetlenül szükséges a Biblia teljes kijelentésének igazolása. Sajnálatos módon teológusok nagyon hajlamosak arra, hogy témáikhoz kiválogassák azokat a bibliai szakaszokat, amelyek bizonyítják az igazukat – míg a többit figyelmen kívül hagyják. Egy tudós, aki általában nagy műveltséggel közelít a bibliai témájához, általában így fogalmaz: „A Szent Szellem kapcsolatos általános keresztény tapasztalatok, amelyekről az Újszövetség fényében beszélhetünk, Pál apostol leveleiben találhatóak.” Ezzel a fajta fogalmazással nagyszerűen lehet létrehozni egy kánont a kánonon belül, amely alkalmas arra, hogy kizárja azokat a bibliai helyeket, ame-

lyek nem a páli levelekben találhatók, és amik nem egyeznek mindazzal, amit a tudós teológus szerint Pál tanít a témával kapcsolatban. Pedig valójában Lukács volt a tanúja a Szent Szellem munkájának, és sokkal nagyobb karizmatikus tanítás található a Szent Szellemmel kapcsolatban nála – amiket az ilyen teológusok egyszerűen figyelmen kívül hagynak.

A felelős teológiai állásfoglalás mindig a teljes kánon kijelentését vizsgálja és értékeli. Lukács és Pál ugyanolyan nagy hatással voltak a korai egyház tapasztalatára és teológiájára. Kettejük teológiája, kiegészülve az Ó- és Újszövetség valamennyi írójával együtt mutatják be nekünk Isten kijelentéseit és teológiáját, és egyiküket sem lehet semmilyen szempontból vagy témánál mellőzni vagy leértékelni! Sőt, az az igazság, hogy éppen a lukácsi és páli teológia összevetése járulhatna hozzá jelentős mértékben sok hibás és helytelen hermeneutikai előfeltételezés újragondolásához és átértékeléséhez.

A mi pünkösdi ordo salutis-unk meghatározása természetesen nem kizárólag a Szellemben történő keresztség helyes értelmezését foglalja magában – de mint-hogy ez ennek a témának egy kiemelkedően fontos lényegi eleme, semmiképpen nem kerülhetjük ki. A tudós teológusok bemutatták a megtérés, újonnan születés és a Szellemben történő keresztség kapcsolatát, ahogy tudták, ugyanakkor az, ameddig eljutottak, nem tűnik meggyőzőnek a pünkösdi pneumatológia számára, különösen a teljes új- és ószövetségi pneumatológia fényében.

Elhanyagolt pneumatológiai szempontok

Bár a modern evangéliumi teológiai tanítások a Szent Szellem munkájával szinte kizárólag szótériológiai szempontból foglalkoznak, a bibliai kinyilatkoztatás kifejezetten sokat beszél a Szent Szellem karizmatikus megnyilvánulásairól is. Az ószövetségi pneumatológiai szövegek bemutatják, hogyan jövendölték meg a próféták a Szent Szellem szótériológiai és karizmatikus munkáját az újszövetségi korszakra nézve. Jézus maga is sok ószövetségi helyet említ a Szent Szellem munkájával kapcsolatban, és hangsúlyozza, hogy mindezek a Pünkösöd napján fogják elérni a csúcspontjukat.

1.) Szótériológiai szempontok

A Szent Szellem általi személyes újonnan születés nem volt elérhető az ószövetségi hívők számára. Bár Saul szíve átformálódott (1Sámuel 10,9), és Dávid folyamatosan megtapasztalta a Szent Szellem jelenlétét (1Sám 16,13, Zsolt 51,11) – de ezek csak előfutárai voltak annak, ami majd az új szövetséggel együtt lép érvénybe. Jeremiás előre látta, hogy „Eljön az az idő - így szól az ÚR -, amikor új szövetséget kötök Izráel és Júda házával. Nem olyan szövetséget, amilyent őseikkel kötöttem, amikor kézen fogva vezetem ki őket Egyiptom földjéről. De ezt a szövetséget megszegették, pedig én voltam az Uruk - így szól az ÚR. Hanem ilyen lesz az a

szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje - így szól az ÚR: Törvényemet a belsejükbé helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig népem lesznek” (31,31-33). Jeremiás kortársa, Ezékiel is ugyanezt a jövőt látta: „Az én lelkeket adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezésem szerint éljétek, törvényeimet megtartsátok és teljesítétek” (36,27).

Az Ószövetség népe azzal a várakozással tekintett a Szent Szellemre, hogy ő lesz az a közbenjáró, aki megtisztítja és megújítja Isten népét egy új szövetség megkötésével elinduló korszakban, és Isten gazdagságát, illetve a neki való engedelmességet a külső törvények helyett az emberek szívébe fogja helyezni. Jézus ugyanezt tanította az újonnan születésről: hogy az a Szent Szellem munkája (Jn 3:3-8, vö. 20:22). A belső megújulásunk a Szent Szellem misztériuma (Jn 7:37-39; 14:15-21), és ezek mind az ószövetségi ígéretek beteljesedései.

2.) Karizmatikus szempontok

Az Ószövetség, az evangéliumok, az Apostolok Cselekedetei a Szent Szellemet mindenütt úgy mutatják be, mint egy egyedülállóan karizmatikus Szellemet. Szinte mindenütt hatalommal rendelkező, valóságosan is megtapasztalható módon mutatkozik meg, és szinte tapintható módon „szenteli fel” Isten népének tagjait a sokszor teljesen lehetetlennek tűnő küldetéseikben is. Legyen szó egyszerű kézművességről, például Bezáél és Oholiáb esetében (2Móz 31:1-6; 35:30-35), a nép vezetéséről, például Mózesnél (4Móz 11,16-30), katonai vezetésről, például Gedeonnal kapcsolatban (Bírák 6,34), vagy az uralkodás különböző kihívásai között, mint Dávid esetében (1Sám 16,13). A Szent Szellem jelenléte és ereje megkérdőjelezhetetlen feltétele Isten népe sikerének.

Bár Jézus a Szent Szellem által fogant (Lukács 1,35), mégsem kezdte meg nyilvános szolgálatát anélkül, hogy a Szent Szellem fel ne kente volna őt Messiássá, az ószövetségi prófeciáknak megfelelően (Ézsaiás 11:1-5, 42:1-7, 61: 1-3). Jézus és a tanítványai egyértelműen igazolják a Szent Szellem kenetének alapvető és erőteljes szerepét az ő életében és szolgálatában (Lukács 3:21,22, 4:18,19, ApCsel 10:38).

3.) A prófétálás demokratizálódása

Mind az ó-, mind az újszövetségben Isten karizmatikus Szelleme a próféta-ságnak is a szelleme (vö. Jelenések 19,10). Isten által inspirált férfiak és nők kijelentették Isten közvetlen akaratát és üzeneteit népe számára. Az ószövetségi rendtartásban a prófétálás különleges kiválasztás következménye volt, az újszövetségben ez a „funkció” „demokratizálódik”, ami azt jelenti, hogy minden hívő kiváltságává válik. Így teljeseedik be Mózes imája: „Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!” (4Móz 11,29) Jóel éppen ezt a mozzanatot jövendölte meg: „Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgákra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben.” (3,1-2) A Szent Szellem gyakran kommunikál álmok és látomások által (4Móz 12,6). Jézus maga is rendelkezett ezzel a szellemmel, úgy szolgált, mint egy karizmatikus prófécia és csodatévő, és nyíltan tanította, hogy az ő követői is rendelkezni fognak ugyanezekkel a lehetőségekkel a Szent Szellem által (Lukács 12:11,12; 21:15, 24:49, ApCsel 1:8).

4.) A prófécia kísérő jele

A Szent Szellem az Ószövetségben nagyon ritkán jött inkognitóban – ha egyáltalán volt rá példa! Az ő jelenlétét és hatalmát sokféle módon demonstrálta. A bibliai írók több alkalommal számoltak be kifejezetten fájdalomról, ami a Szent Szellem megnyilvánulását kísérte. Amikor Isten adott abból a szellemből a hetven vénnek, ami Mózesen is volt, prófétáltak – de csak amíg a Szellem rajtuk nyugodott. Ez még arra a két férfira is igaz volt, akik nem is vettek részt ezen az alkalmon, mert a táborban maradtak – mindez a 4Móz 11,25-26-ban van leírva. Ugyanezt láthatjuk akkor is, amikor Sámuel felkente Sault királlyá (1Sám 10,10), és Dávidon is, attól a naptól kezdve, hogy „az ÚR lelke szállt Dávidra hatalommal” (1Sám 16,13).

Amikor Jézus várakozó követőire leszállt a Szent Szellem pünkösdi napján, az ő spontán reakciójuk az volt, hogy „különböző nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta (apophthengonrai) nekik, hogy szóljanak.” (ApCsel 2,4) Az itt szereplő szokatlan görög kifejezés azt jelzi, hogy ez a „nyelveken való szólás” prófétai beszéd volt, ami a Szent Szellem „felhatalmazásával” történt. Hogy a pünkösdi „zavar” lecsituljon, Péter megszólította a tömeget – és itt megint ugyanaz a görög szó szerepel, mint az előbb – tehát Péter is a Szellem prófétai erejével értelmezte a történeteket úgy, hogy „ez az a nap, amiről Jóel prédikált” (2,116). Pé-

ter tehát a tanítványok különböző nyelveken történő prófétálását a Szent Szellem megnyilvánulásának egyértelmű jeleként azonosította.

Összegezve tehát, mind az ószövetségi kijelentések, mind az evangéliumok illetve az Apostolok Cselekedetei összekapcsolják a Szent Szellem megnyilvánulásának és munkájának szótériológiai és karizmatikus jellegét.

Az újonnan születés - mint szótériológiai esemény

A Szent Szellem első „beavatási” tevékenységét nevezzük újonnan születésnek, egy tradicionális kifejezéssel élve „regerációnak” - a görög „palingenesia” kifejezés értelmében (pl. Titus 3:5). James Dunn népszerű terminológiájában ez a „megtérés kezdeményezése”, ami más, mint a hagyományos értelemben vett „megtérés”, amely nem csupán a Szent Szellem munkáját, hanem a hívő bűnbánatát és büntől való elfordulását is magában foglalja. A „kezdeményezés” Dunn értelmezése szerint más, mint a nyilvános rituálék által kísért megtérési élmény. A „regeneráció” másrésztől kizárólag a Szent Szellem exkluzív munkája, amelynek „csupán” megnyilvánulása és megtapasztalása a bűnök bocsánata, a lelki újonnan születés vagy a Szent Szellem jelenlétének befogadása, illetve a hívő Isten családjába történő betagolódása és befogadása.

Ahogy korábban már jeleztem, a szótériológiai hangsúly a bibliai tradíciók mély kútjából fakad. A korábban már idézett ószövetségi prófécia és igehelyek mellett olyan tanítások hangsúlyozzák, mint a János 3,3-8 (Jézus), a Titus 3,5 (Pál), vagy az 1Pét 3,23 (Péter). Különösen Pál apostol írásaiban, a Róma 8,1-17-ben vagy a 1Kor 6,19-ben találhatunk olyan kijelentéseket, amelyek tovább árnyalják és gazdagítják a Szent Szellem tevékenységének leírását a megtérés és újonnan születés folyamatában.

Összhangban Jézus tanításaival (Lukács 24:49; ApCsel 1:5, 1:8), mi kifejezetten támogatjuk a karizmatikus Szent Szellembe történő keresztséget a tanúság erejével együtt! Az Assemblies of God tanítása vallja, hogy a megváltás „az újonnan születés és a Szent Szellem megújító fürdője” által lehetséges, és ezáltal „Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk” (Róma 8,16). Másképpen fogalmazva a megtérő Krisztusban születik újjá, Krisztusban szentelődik meg, és Krisztusban él a Szent Szellem által. Mi így értjük a megszentelődést, amely Isten progresszív munkája, hogy mi Krisztushoz hasonlóvá formálódhassunk, és egy Szent Szellem által felhatalmazott életet élhessünk.

Az újonnan születés pünkösdi teológiája tehát nem különbözik a történelmi evangéliumi protestáns tradícióktól. A pünkösdiék nem tagadják a Szent Szellem munkáját az újonnan születéssel kapcsolatosan – pedig néha tévesen épp ezzel vádolják őket. A pünkösdiék inkább túlhaladnak ezen a ponton, mert megfigyelték, hogy a tradicionális kereszténység hajlamos figyelmen kívül hagyni a szellemi erő

és a mindennapi élet illetve szolgálat közötti dinamikus összefüggéseket – amelyeknek a törvényszerűségei nem csak az Apostolok Cselekedeteit, de az egész Újszövetséget átszövik.

A Szent Szellem keresztség - mint karizmatikus esemény

A Szent Szellem beavatási munkájának másik része a Szellemben történő megkeresztelés tulajdonképpen a döntő felhatalmazás arra, hogy a hívő erőteljes keresztény életet éljen és szolgálhasson. Amint láttuk korábban, az ószövetségi próféciaik előre vetítették a Szent Szellem karizmatikus és szótériológiai jellegét az Újszövetség korszakára nézve. Mózes, Jóel, Keresztelő János és Jézus is arról tett bizonyosságot, hogy karizmatikus jelenségek fogják kísérni a prófétálást, ezzel is lehetővé téve, hogy a hívők erőteljes tanúi lehessenek a Szent Szellem munkájának (ApCsel 1,8).

Mivel az újszövetségi iratok kifejezetten gyakran használják a Szellemben történő keresztség / bemeztkezés igei formáját, a pünkösdiék jogosan használják ennek a főnévi változatát, a „szentlélek-keresztészt” az újonnan születés karizmatikus küszöbére. A pünkösdi ordo salutisban a Szent Szellemben történő keresztség, ahogy a Biblia is tanítja, maga az újonnan születés – és ezt nem szabad összekeverni sem a megtérés élményével, sem az önmagában értelmezett megszentelődéssel! Mi azt szoktuk mondani, hogy ez a tapasztalat különbözik minden más olyan szellemi tapasztalattól, ami később, a már az újonnan született hívő ember életében történik meg (ApCsel 8:12-17; 10:44-46, 11:14-16, 15:7-9), néha nem csak logikailag vagy teológiailag, de időben is elkülönülő módon, mint például Kornéliusz házanépe esetében (ApCsel 10:44-48).

A keresztség kifejezés radikális következményeit is figyelembe véve beszélünk úgy a Szellemben történő keresztelezésről, hogy az egy újabb állomása a hívő ember újonnan születésének. Persze nem arról van szó, hogy a Szent Szellem megérkezik az újonnan születéskor a megtérő ember életébe, aztán visszavonul belőle. A változatos bibliai metaforák segítik a pünkösdi értelmezést ebben a kérdésben is. A Szent Szellem már „vették” a Szent Szellemet, még pünkösöd előtt – János 20,22. Jézus ezután ígérte meg nekik, hogy meg is fognak „keresztelkedni” a Szellemben – ApCsel 1,5. Majd ezután „kitöltetett” a Szent Szellem pünkösdkor (ApCsel 2,4), és azóta is újra és újra „betölti” Isten újjászületett embereit, munkásait - ApCsel 4:8; 4:31, 9:17, 13:9, stb. Nyilvánvaló tehát, hogy a Szent Szellem munkája sok, egymástól lényegileg is különböző módon nyilvánulhat meg, ez nem jelent ellentmondást a különböző megnyilvánulások között.

A nyelveken szólás létjogosultsága és jelentősége, mint a Szent Szellem keresztség külső megnyilvánulása, teljesen egyértelműen látszik a bibliai szövegekben. Összhangban Jézus tanításaival (Lukács 24:49; ApCsel 1:5,8) mi valljuk a Szellemben történő karizmatikus keresztség és az erővel történő tanúskodás létjogosultságát. Az, hogy „Szellemmel teljesek” vagyunk, nem csupán a Szent Szellemben történő bemelegítésünket vagy az újbóli betöltekezésünket jelenti, hanem egyfajta prófétai lendületet és erőt is ad a Jézusról való szóbeli hitvallásunkhoz – ehhez elég egy gyors szókeresés bármelyik konkordanciában. A Szellemben történő keresztség vagy a Szellem kitöltésének kifejezései soha nem önmagukban álló és következmények nélkül előforduló kifejezések a Bibliában.

Meg kell jegyeznünk, hogy ez a természetfeletti prófétai erő és lendület magából a Szent Szellemből fakad, aki önmaga is a Szentháromság Isten megnyilvánulása és megvallója Jézus szellemi megújulást, megtisztulást, engedelmisséget létrehozó szavainak. Az Assemblies of God alapítói így helyesen írták le: „A Szent Szellemben történő megkeresztelkedés magának a Szent Szellemmel a kiadásának megtapasztalása (Jn 7:37-39; ApCsel 4,8), amely mélyebb Isten iránti tiszteletet és odaadást, az Isten felé való nagyobb elkötelezettséget és komolyabb odaszánást, valamint a Krisztus, a világ és az elveszettek iránti sokkal nagyobb szeretetet eredményez.(16) Lehetséges, hogy a korai pünkösdiek sokkal jobban tudták összekapcsolni a Szent Szellem erejét és a szentség Szellemét, mint mi. A mi methodista barátaink nem mindenben tévedtek a keresztség és a megszentelődés összekapcsolása terén.

Fel kell ismernünk, hogy a korai egyház nem lett volna képes „a föld sójává”, „hegyen épült várossá”, „a világ világosságává” a drámai személyes átformálódásban megtapasztalható, elsöprő erejű, a Szent Szellemtől származó közvetlen tapasztalatok és élmények nélkül.

A jelek és a jel

Könnyen megtalálhatjuk a Szellemmel telt élet jeleit az Újszövetségben. Talán legkiemelkedőbb közülük Pál apostolnál a „Szellem gyümölcsei”: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” – Galata 5,22-23. A gyümölcs, mint metafora, azt jelenti, hogy a Szellem valóságosan munkálkodik a hívő ember jellemében, és ennek látható következményei, jelei is vannak.

Pál mindössze egy alkalommal használja a „Szellemmel teljes” kifejezést, de azt éppen olyan módon, hogy azzal kiemelje az ő pneumatológiájának karizmatikus jellegét. Ezt a ígét, hogy „töltekezzetek be” – kifejezetten felszólító módban fogalmazza meg: „teljete meg Lélekkel, mondjatok egymásnak zoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében! Engedelmeskedjete egymásnak, Krisztus félelmében!” (Ef 5,18-21)

Ebben az igeszakaszban Pál négy participiumot is használ, amiket az angol fordítás (English Standard Version) nagyon szépen meg is tartott, kifejezve a Szellemmel teljes élet megnyilvánulásait és jeleit. A Szellemmel teljes élet teljes az isten imádatával (amelynek része a karizmatikus imádat és dicsőítés), a közösség tagjainak egymás felé történő építő szolgálata, a folyamatos hálaadás Istennek minden körülmények közepette, és egymás támogatása a családi és közösségi élet biblikus megélésében. Így kapcsolódik össze a Szellem gyümölcse a Szellemmel teljes élet megnyilvánulásaival – ami ráadásul a lukácsi és páli pneumatológiai tanítás kapcsolatát is erősíti.

Egy kérdés azonban továbbra is fennáll: van-e valamiféle „legelső” jele annak, hogy a Szent Szellem karizmatikus hatalma és jelenléte megjelenik egy hívő életében. A mai modern gyakorlat alapján a gombamód szaporodó pünkösdi-karizmatikus mozgalmak közös nevezője a nyelveken való szólás (glosszária) megnyilvánulása a Szent Szellem keresztség egyértelmű jeleként.

A korai ébredések tapasztalatát a pünkösdi hagyomány így fogalmazza meg: „A hívők Szent Szellemben való megkeresztelkedésének első jele a nyelveken való szólás, az Isten Szelleme által adott kijelentés szerint.”

A glosszária, mint első jel és bizonyíték létjogosultságát és jelentőségét sok bibliai igehely igazolja. Kétségtelenül a prófétikus beszéd volt az első ilyen jele a Szent Szellem megnyilvánulásának (4Móz 11,25-26, 1Sám 10,10). A prófétai beszéd és annak megnyilvánulása fémjelzi az új korszak beköszöntét – ahogy ezt Péter világossá is teszi Pünkösdkor, Jóelre hivatkozva (Joel 2:28,29; ApCsel 2:17,18). Lukács a nyelveken szólás tapasztalatát az Apostolok Cselekedetei min-

den stratégiaiilag fontos helyére beilleszti, hogy teljesen egyértelmű legyen, hogy a glosszária a legvilágosabb jele a Szent Szellem megnyilvánulásának (ApCsel 10,46). Sőt, jogosan következtethetünk arra is, hogy a nyelveken szólás olyan helyeken is megtörtént, ahol egyébként Lukács nem is említette meg: ApCsel 8:18; 9:17-19, vö. 1Kor 14:18; ApCsel 18:24-28. Érdekes, hogy Pál leveleiből tudjuk azt is, hogy a korintusi gyülekezetben hogyan gyakorolták a nyelveken szólást – vagy éppen hogyan éltek vissza vele. Lukács narratívájának stratégiáját igazolja ennek az információnak a hiánya, amikor ő beszámolt akár a korintusi misszióról, akár a Pál apostol által életre hívott többi gyülekezetéről.

A nyelveken szólás és a pünkösdi prófétai dicséret drámai jelként funkcionált nem is csak a zsidók előtt, hanem az egész Közel-Keleten és a Földközi-tenger vidékén, hogy bemutassa Isten tervének kibontakozását Jézus halálán és feltámadásán keresztül. A pünkösdi nyelveken szólás egy olyan jel, amely éppen arról szól, hogy Isten hogyan fordítja meg a bábeli zűrzavart és szétszórattatást azáltal, hogy a hívők minden nép és nemzet számára hirdették a keresztre feszített és feltámadt Jézus evangéliumát, és a hívők Istenben való egységét. A nyelveken szólás így válik már többé egy teológiai vagy missziológiai tantételnél, és lesz nagyon is gyakorlati és lelkipásztori jelentőségűvé.

A karizmatikus jelenségek megtéréshez és újonnan születéshez történő hozzákapcsolása meglehetősen furcsa és zavaró lehet a modern emberek számára, akik sokkal kényelmesebben érzik magukat a természetfeletti nélküli ordo salutis keretei között. Az igazán elgondolkodtató kérdés azonban az, hogy vajon a Szentírás karizmatikus tanításai valóban központi szerepet játszottak a korai egyház életében és missziómunkájában, vagy sem?! Hogy azok az egyházi tradíciók, amelyek minimalizálják vagy egyenesen megtagadják a Biblia karizmatikus kijelentéseit, mennyire lehetnek hatékonyak az Egyház egyetemes küldetésének betöltésében?! És végül képes-e a modern pünkösdi-karizmatikus mozgalom tovább növekedni, ha elfordul a karizmatikus örökségtől?!

EDGAR R. LEE, S.T.D., a szellemi udományok és a pásztorális teológia professzora az Assemblies of God Theological Seminary-ben; a doktrinális tisztaság bizottságának tagja az Assemblies of God egyházban

JEGYZETEK

1. David B. Barrett, Todd M. Johnson, and Peter F. Crossing, "Christian World Communions: Five Overviews of Global Christianity, A.D. 1800-20257 International Bulletin of Missionary Research 33, no. 1 (January 2009): 32.
2. See Vinson Synan, *The Century of the Holy Spirit: 100 Years of Pentecostal and Charismatic Renewal* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 2001).
3. Pentecostals normally translate the Greek preposition [en] literally, more clearly bringing out its intended sense, rather than utilizing the popular "baptize

with the Holy Spirit.”

4. Louis Berkhof, *Systematic Theology* (London: The Banner of Truth Trust, 1941 [1963 Reprint]), 415,416.
5. Berkhof, *Systematic Theology*, 418,
- 6.1. Kenneth Grider, *A Wesleyan-Holiness Theology* (Kansas City: Beacon Hill Press, 1994), 378.
7. *Ibid.*, 388.
8. *Catechism of the Catholic Church* (New York: Doubleday Image Book, 1995), 353.
9. *Ibid.*, 363.
10. H. Ray Dunning, *Grace, Faith, and Holiness: A Wesleyan Systematic Theology* (Kansas City: Beacon Hill Press, 1988), 424.
11. For a helpful study of these charismatic motifs, see Roger Stronstad, *The Charismatic Theology of St. Luke* (Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers, 1984), 13-32.
12. James D.G. Dunn, *Baptism in the Holy Spirit A Re-examination of the New Testament Teaching on the Gift of the Spirit in Relation to Pentecostalism Today* (Philadelphia: Westminster Press, 1970), 7.
13. Assemblies of God “Statement of Fundamental Truths,” No. 5. http://ag.org/top/Beliefs/Statement_of_Fundamental_Truths/sft_full.cfm#5
14. Assemblies of God “Statement of Fundamental Truths: No. 9. http://ag.org/top/Beliefs/Statement_of_Fundamental_Truths/sft_full.dm#9
15. Assemblies of God “Statement of Fundamental Truths;’ No. 7. http://ag.org/top/Beliefs/Statement_of_Fundamental_Truths/sft_full.cfm#7
16. *Ibid.*
17. Scripture quotations marked ESV are taken from *The Holy Bible: English Standard Version*, copyright © 2001, Wheaton: Good News Publishers. Used by permission. All rights reserved.
18. Assemblies of God “Statement of Fundamental Truths,” No. 8. http://ag.org/top/Behiefs/Statement_of_Fundamental_Truths/sft_full.cfm#8
19. Frank D. Macchia, *Baptized in the Spirit: A Global Pentecostal Theology* (Grand Rapids: Zondervan, 2006)

Beszél az igazságról szeretettel!

Az apologetika törvényei a pásztori szolgálatban

Írta: George P. Wood

Néhány évvel ezelőtt gyülekezetünk egyik tagja, Sherry, megjelent egy könyvvel a kezében, és arra kért, hogy olvassam el. Dan Brown *Da Vinci kód*-ja volt. Bár a könyv egy regény volt, kitalált történet, mégis olyan sok kérdést vetett fel benne a történelmünkkel, kultúránkkal, keresztény tradícióinkkal és a hitünkkel kapcsolatban, hogy segítségre volt szüksége. Arra kért, mondjam el, mi igaz, és mi nem mindabból, amit olvasott.

Megmondom őszintén, több hónapig halogattam a könyv elolvasását. Azt gondoltam, csak az időmet vesztegetem egy rejtélyekről szóló regény olvasásával, és nekem ennél rengeteg sokkal fontosabb dolgom van. Aztán a könyv bestseller lett. Nem sokkal később A Columbia Pictures bejelentette, hogy a könyv alapján filmet készít, aminek a főszereplője Tom Hanks lesz. A médiában fellángolt a Da Vinci láz, televíziós műsorokban és magazin címlapjain vitatkoztak tudósok, hogy mi igaz, és mi nem mindabból, amit a könyv állít. És a gyülekezetem tagjai sorban jelentek meg nálam, hogy válaszoljam meg a nyugtalanító kérdéseiket, amelyek a könyv alapján fogalmazódtak meg bennük. Úgyhogy kénytelen voltam mégis kezembe venni a könyvet, és elolvasni.

A könyv pillanatok alatt magába szippantott, és a végéig feszült izgalommal olvastam minden lapját. Az író olyan könnyedén keverte össze a történelmi tényeket a saját maga által kitalált mozzanatokkal, hogy első olvasásra az ember nem is foglalkozik azzal, hogy szétválogassa őket, vagy akár csak kiszúrja azokat, amelyeknek tarthatatlansága pillanatok alatt bizonyítható lenne. Felismertem, hogy az embereket azért zaklatta fel ez a könyv, mert a kereszténység valódi tanításáról és történelméről nagyon kevés ismerettel rendelkeznek. És bár én képzett lelkész

voltam, sokáig nem álltam melléjük, hogy megválaszoljam a kérdéseiket és kéte-lyeiket. Ezért elkezdtem prédikálni a Da Vinci kód kérdéseivel kapcsolatban, és egy cikksorozatot is írtam a gyülekezetünk honlapján a témával kapcsolatosan.

A Da Vinci Kód megtanított nekem egy nagyon fontos leckét: hogy apologetika nélkül elveszünk!

A hagyományos kereszténységgel szembeni radikális szkepticizmus áthatja a mai kultúránkat. Ha azonban az egyház nem válaszolja meg ezeket a kérdéseket és támadásokat, akkor helyettünk senki nem fogja!

Az igazság és a lelki érettség

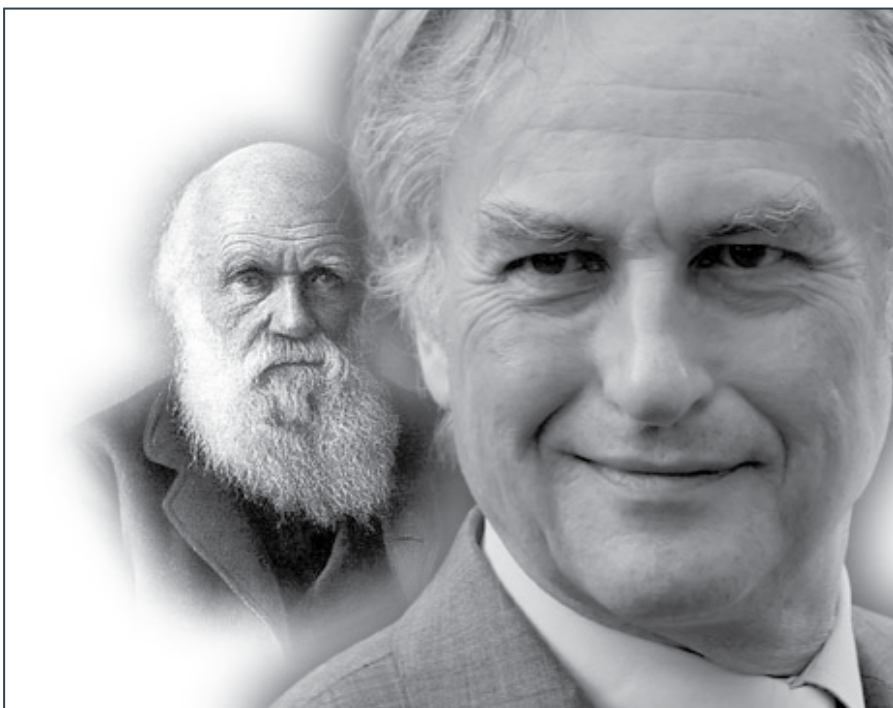
Miért kell egyáltalán foglalkoznunk az ilyen szkeptikus kérdésekkel?

Pál apostol az Efézus 4,14-15-ben megfogalmazza az igazság és a lelki érettség közötti kapcsolatot: „...többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszágától, hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.”

Pál szerint a lelki érettség, vagy ahogyan ő fogalmazza, a Krisztushoz való hasonlatosság a mi küzdelmeink célja e földön. Az eszközünk pedig, ami segít ezt a célt elérni: az igazság. A hazugság ennek értelmében a lelki érettségünk és fejlődésünk egyik legnagyobb gátja. Ha valóban krisztusiakká szeretnénk válni, akkor meg kell tanulnunk felismerni az igazságot, és megkülönböztetni a hazugságtól. Sőt, nem is csak megkülönböztetni, hanem meg is védeni a hazugságokkal szemben! Sajnos a mi világunk nagyon is bővülködik a „mindenféle tanítások szelében”. A kereszténységet minden oldalról támadja a radikális szkepticizmus, nyíltan vagy rejtetten, az iskolákban és a médiában egyaránt.

Nézzünk néhány példát:

Richard Dawkins egy nagyon „felkapott” evolúcionista biológus, és szélesősegesen radikális ateista. Nemrégén jelent meg új könyve, az Isteni téveszme. Bár a megrögzött ateisták Amerika lakosságának csak egy töredék részét képviselik, a könyv mégis szinte azonnal bestseller lett, széles választékát kínálva

azoknak az érveknek, amelyek alapján az Isten létezésébe vetett hit irracionális.

Egy másik bestseller szerző, aki manapság radikálisan támadja a hagyományos kereszténységet, Bart Ehrman. Nem is olyan régen Ehrman még teológiát végzett evangéliumi keresztény volt, azonban ma már agnosztikusnak vallja magát. Az *In Misquoting Jesus* című könyvében azt állítja, hogy az Újszövetség teljességgel megbízhatatlan, mivel azok írói az évszázadok során folyamatosan megváltoztatták az Újszövetség tartalmát, és az eredetieket már nem is ismerjük.

Dawkins és Ehrman könyvei „tudományos” bestsellerek. De a regények is folyamatosan támadásokat intéznek a kereszténység ellen. Az érvek és eszköztárak különböző, a céljuk azonban ugyanaz, és teljesen nyilvánvaló is.

Philip Pullman például több neves díjjal is kitüntetett trilógiát írt kifejezetten gyerekeknek, ami szintén bestseller lett. Az *Úr sötét angyalai* trilógiáról van szó, amelynek az első kötetét talán már mindannyian jól ismerjük: Az arany iránytűről van szó, amelyből azóta szintén nagyszabási hollywoodi filmprodukció született. A trilógia másik két része a „Titokzatos kés” és a „Borostyán távcső” – amelynek végén Isten végül meg is hal.

A *Da Vinci Kód* nyílt támadást intéz Jézus evangéliumokban bemutatott története ellen. A könyv azt állítja, hogy Jézus feleségül vette Mária Magdolnát, és ezzel egy királyi dinasztia megalapítójává is vált. Ez a dinasztia védelmezi a nőiesség szentségét a férfi-soviniszta hagyományos kereszténységgel szemben.

A bestseller könyvek azonban nem az egyetlen olyan „fegyverek”, amelyek folyamatosan támadják a történelmi kereszténységet. Rádiós és televíziós műsorok foglalkoznak Dawkins és Ehrman gondolataival, a könyvekből hollywoodi szuperprodukciók készülnek, és a *Times*, a *Nesweek* címlapjain is újra és újra találkozhatunk ezekkel az üzenetekkel.

Mivel a radikális szkepticizmus teljesen áthatja a kultúránkat, nem tudjuk megakadályozni, hogy be ne szivároгjon a gyülekezeteinkbe is! Fel kell ismernünk, hogy a kereszténység többé nem kerülgetheti az ilyen kérdésekkel való szembeszállást!

Ha az Istenben való hit valóban irracionális, mint ahogyan Dawkins érvel, akkor ugyan mivégre hiszünk benne mi, keresztények?! Ha az Újszövetség valóban olyan megbízhatatlan, mint ahogyan azt Ehrman állítja, akkor mi hogyan vehetjük komolyan a kijelentéseit?!

A radikális szkepticizmus egyszerre gátolja az evangélizációs munkát, és kísérti meg a már régóta keresztényeket is, hogy elforduljanak Istentől.

Pál apostol szavait kölcsönvéve a radikális szkepticizmus egy „erődítmény” – 2Kor 10,4. Mit teszünk az ilyen erődítményekkel, mi, keresztények?

„Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magasztalat, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmisségre.” (3-5. versek)

Az apologetika tudománya arra való, hogy megcáfolja a szkepticizmus érveit, megerősítse a hívőket az igazságban, és ezzel a nem hívők megtérhetnek, a hívők pedig lelkileg éretté válhatnak. Ezért a mi kulturális kontextusunkban elengedhetetlen, hogy mind az evangélizáció, mint a tanítványképzés apologetikussá váljon!

A lelkész, mint vezető apologéta

Az 1Péter 3,15-ben ezt olvassuk: „Legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet!” Tehát voltaképpen minden keresztény ember apologéta!

Azonban lelkészekként a mi feladatunk kiegészül azzal, hogy nekünk kell a gyülekezetünk tagjait kiképeznünk és felkészítenünk arra, hogy jó apologétákká váljanak! Ebben három fontos eszköz áll a rendelkezésünkre: az imádság, a könyvek és a párbeszéd.

1. AZ IMÁDSÁG

Az imádság készít fel bennünket lelkileg az apologetikára. Amikor olvasom Dawkins, Ehrman vagy más szkeptikus szerző érveit, úgy érzem, nem csak a saját hitemet támadják, hanem egyenesen Istent, magát. Ez nem csupán egy lelki-szellemi támadás ellenem, hanem annál sokkal több! Ahhoz hasonlítható, mintha valaki azzal vádolná meg a feleségedet, hogy megcsalt téged! Az elménk ugyan feldolgozza a hallott vádakat, mint adatokat, de a szívünkben valami elementális fájdalmat érzünk már a pusztán vád megfogalmazása során is. Tudom, hogy a feleségem hűséges, Isten pedig sokkal inkább az, tudom, hogy ez hazugság – mégis nagyon fáj. Amikor valaki megkérdőjelezi a legalapvetőbb, legbensőségesebb kapcsolataidat, akkor arra a szívünk mindig nagyon érzékenyen reagál.

Ha tehát meg akarjuk válaszolni a radikális szkepticizmus által nekünk szegezett vádakat és kérdéseket, akkor azt a szívünkben kell elkezdenünk! Nézzük meg még egyszer, figyelmesebben, mit is mond Péter apostol: „Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.”

Az a görög kifejezés, amit itt olvasunk, hogy „tartsátok” a szívetekben – szó szerint

azt jelenti, hogy „föltetes valakinek”. A King James verzió fordítása így hangzik: „A szívetekben szenteljétek meg Krisztust, és azután adjatok választ azoknak, akik kérdeznek...” A lelkipásztor szívének előbb meg kell szentelődnie Krisztusban, és csak azután lehet elővenni az apologetikai érveket. Ennek a megszentelésnek pedig az imádság az eszköze – ahogyan a Zsidó 10,22-23-ban olvassuk: „Járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett.”

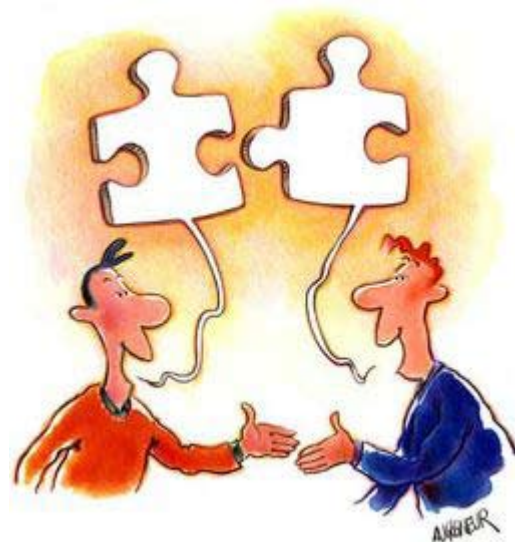
2.) KÖNYVEK

A megfelelő könyvek elolvasása intellektuálisan készít fel az apologetikára. A Biblia a végső forrása és valósága mindannak, amit a keresztények hisznek, és ami meghatározza az életüket. Ez Isten valóságos kijelentése – emberi szerzőkön és szavakon keresztül: 2Tim 3,16-17; 2Pét 1,20-21. Ennek következtében éppen a Biblia az, ami a legtöbb támadásnak van kitéve a radikális szkepticizmus részéről. Következtetésképpen a lelkészeknek meg kell tanulniuk helyesen értelmezni és magyarázni a Biblia kijelentéseit! Azonban ha egy lelkész jó apologéta akar lenni, a Biblián kívül más könyveket is olvasnia kell!

Emlékezzünk Jézusra – ő meglehetősen jártas volt az Írásokban. Amikor megkísértette a Sátán, a Biblia szavaival „verte vissza” a támadást (Máté 4,1-11). A kísértéstörténetben minden érvét ezzel vezette be: „Meg van írva...”. A Hegyi beszédben egy másik ilyen bevezető formulát használt: „Hallottátok, hogy megmondatott...” És ezek után azokat a tanításokat idézte, amelyek már nem feltétlenül az Ószövetségben voltak megírva, hanem a farizeusok tanításaiban és hagyományai-ban! És leleplezte ezeknek a tanításoknak a gyökereit, ahogyan félreértették vagy félremagyarázták a Biblia eredeti kijelentéseit. Vagyis ahhoz, hogy vitázni tudj, ismerned kell a másik oldal érveit is! Mi is csak így fogunk valós és elfogadható válaszokat adni a radikális szkepticizmus érveire! Ehhez a lelkészeknek ismerniük kell az apologetikai alpműveket! Sok nagyon jól képzett teológus írt nagyszerű apologetikai könyveket, amelyeket felhasználhatunk a gyülekezetünk tagjainak felkészítésében. Ha lelkész vagy, olvass ilyen irodalmat, és amit tanul-tál, oszd meg minél többekkel!

3.) PÁRBESZÉD (DIALÓGUS)

Ez fog felkészíteni bennünket az apologetika retorikájára. A lelkipásztorok hozzá vannak szokva, hogy vasárnapról vasárnapra embereknek prédikáljanak a gyülekezetben. Az ige-hirdetés azonban egyirányú kommunikációs forma, a lelkész beszél, kijelent, mindenki más hallgat. Ez azonban nem párbeszéd – mert a dialógus kétirányú kom-

munikáció. A párbeszéd a szkepticizmus legyőzésének sokkal hatásosabb eszköze, mint a prédikáció, mert itt a feltett kérdésekre válaszokat adhatunk.

Jézus mindkét retorikai eszközt használta. A Hegyi beszéd jó példája az egyirányú kommunikációnak: ez egy nagyszabású kijelentés-sorozat, voltaképpen prédikáció volt. Da amikor Jézussal kötözködni kezdtek a farizeusok, akkor ott nem prédikált, hanem beszélgetett velük. Ez tehát már dialógus – például Máté 21,21-32-ben. Én is mindkét kommunikációs eszközt használtam, amikor a Da Vinci kód által felvetett kérdésekre igyekeztem választ adni a gyülekezetemben. Prédikáltam róla vasárnap, és utána nyílt fórumban mindenkinek volt lehetősége feltenni a kérdéseit, és kialakult egy párbeszéd közöttünk.

A szkeptikus-barát gyülekezet

Hogyan tudják felkészíteni a lelkészek a gyülekezetük tagjait arra, hogy jó apologetákká válhassanak? Két dolog kell hozzá: megfelelő környezet és jó tananyag. Nézzük előbb a környezetet:

1.) A MEGFELELŐ KÖRNYEZET

Néhány évvel ezelőtt együtt ebédeltem egy emberrel, akit Jim-nek hívnak, és bár nem hívő, tiszteli a keresztényeket. Már elég komoly kérdései voltak a hittel kapcsolatban. Hogy válaszokat kaphasson, csatlakozott az egyik házicsoporthoz, amely épp egy apologetikai könyvet tanulmányozott át közösen. Sajnos azonban amint kiderült, hogy Jim még nem tért meg, a házicsoport tagjai azonnal „rászálltak”, és semmi másról nem tudtak beszélni vele, csak arról, hogy meg kell térnie. Senki nem vette a fáradságot, hogy megválaszolja Jim kérdéseit, amelyek éppen azt akadályozták meg, hogy elfogadja a Krisztusba vetett hitet. Sajnos olyan negatív élmény volt ez számára, hogy többé nem ment el gyülekezetbe.

Miközben hallgattam a történetét, újból megtanultam egy nagyon fontos leckét. Mielőtt vitatkozni akarunk egy szkeptikussal, előbb őt magát kell elfogadnunk és befogadnunk. Ugye emlékszünk még az Efézus 4,15-re: „hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus” – Szeretetben! Sok gyülekezet le akarja győzni a szkeptikus embereket – ahelyett vagy anélkül, hogy szeretné őket! Pedig nekik is arra van szükségük, hogy a gyülekezet előbb elfogadja őket a kérdéseikkel együtt is – és ha ezt érzik, akkor meg fogják hallgatni a válaszainkat is.

Egy alkalommal vezettem egy házicsoportot, amely többségében hívő házaspárokból állt, csupán egyetlen pár volt még „felemás igában” – az asszony már megtért, de a férje, Mark, még nem. A csoport elfogadta Márkot úgy, ahogy volt, nem hívőként is, a fenntartásaival együtt. Mindig bátorítottuk, hogy nyugodtan tegye fel a hittel kapcsolatos kérdéseit, és soha nem mondtuk neki azt, hogy a

kérdése nem helyénvaló. Pontosan tudtuk, hogy ezek a kérdések Mark életében az „erődítmények”, amelyeket le kell rombolnunk, és ennek a módja az, ha nagy szeretettel és komolysággal sorra megválaszoljuk őket. Előfordult, hogy nem tudtam válaszolni egy-egy kérdésre, ilyenkor mindig kértem egy kis haladékot, és utána néztem, kutattam, hogy a következő alkalommal meg tudjam válaszolni a kérdéseit. Emlékszem, mindig úgy fogalmazott, hogy „ti, keresztények...” Aztán eljött egy nap, amikor a kérdését már így vezette be: „mi, keresztények...” A házicsoport azzal, hogy elfogadta Mark-ot, hogy megválaszolta a kérdéseit, végül elvezette egészen Krisztusig – és Mark megtért.

Jim kérdései ugyanazok voltak, mint az elején Mark kérdései. Jim azonban elfordult a gyülekezettől, míg Mark megtért. Mi volt a különbség kettejük között? Nem ők voltak mások, hanem az a környezet, amelybe belecsöppentek. Mark házicsoportja elfogadta és támogatta őt, bátorította a kérdésekre, és minden egyes kérdését nagyon komolyan vette. Jim csoportja azonban csak „megtéríteni” akarta őt, nem vette a fáradságot, hogy megismerje, elfogadja és szeresse őt, sem arra, hogy válaszokat adjon neki.

Nekünk, lelkészeknek olyan közösségeket kell felépítenünk, amelyek szeretettel befogadják még a szkeptikusokat is, amelyek nem legyőzni akarják őket, hanem hajlandóak szeretni, és amelyekben minden egyes kérdésre a legkomolyabban felkészülve válaszokat is adnak.

2.) A FELKÉSZÜLT GYÜLEKEZET

A nem hívők legtöbb kérdéseit két típusba lehet besorolni. Az egyik típus arra vonatkozik, hogy MIT hiszünk, a másik, hogy MIÉRT.

Vagyis: mit hisznek a keresztények erről vagy arról...? És itt jöhet egy hosszú felsorolás: Istenről, Jézusról, a csodákról, a szenvedésről, a homoszexualitásról, az evolúcióról, stb. stb. Ahhoz, hogy az ilyen kérdésekre válaszokat tudjunk adni, nagyon jól kell ismernünk a Bibliánkat – mert a válaszok abban vannak. A lelkészeknek válaszolniuk kell az ilyen kérdésekre, minden vasárnap a prédikációikban. A vasárnapi iskolában is válaszolnunk kell az ilyen kérdésekre, mert a gyerekek fejében is ugyanezek fogalmazódnak meg, legfeljebb más szavakkal és más témákban.

Az apologetika azonban nem csak ezzel a kérdéssel foglalkozik. Sőt, azt feltételezi, hogy a tényeket már mindannyian ismerjük: hívők és nem hívők egyaránt. Sokkal fontosabb számára a másik kérdéscsoport, amely a miértekre kérdez rá, és a tények valódiságát próbálja meg igazolni.

Kulturális kontextusban a miértetek sokkal gyakoribbak és sokkal mélyebbek. Miért van értelme egyáltalán hinni Istenben? Dawkins és Pullman is ebből a kérdésből indulnak ki a könyveikben. Az ilyen kérdések és könyvek az ateizmus újjáéle-

désének a tünetei. És felhasználják a tudományt, hogy megingassák az Istenbe vetett hitet, azt állítva, hogy a hit tudományellenes, és csak az erőszak igazolására használja fel a vallás.

Miért lenne Jézus olyan, mint amilyennek az Újszövetség bemutatja? Ez Brown és Ehrman könyveinek fő kérdése. És kételyt támasztanak az újszövetség megbízhatóságával, és így Isten kijelentéseivel szemben.

Sajnos sok lelkész az ilyen kérdésekre semmi mással nem tud felelni, csak igeversek idézgetésével. Azonban annak a szemében, aki éppen a Biblia hitelességét vagy valódiságát támadja meg, a Bibliából való idézetek semmit nem fognak jelenteni, hiszen a bizonyítékainkat épp abból a forrásból vesszük, aminek a létjogosultságát igazolnunk kellene.

Meg kell tanulnunk erőteljesen és hatékonyan megvédeni az igazságot! És ehhez megvannak a megfelelő segédeszközeink, amelyek biblikusan megválaszolják az ilyen szkeptikus kérdéseket és támadásokat.

Lee Strobel négy könyvét szeretném javasolni ehhez, egyfajta gyorstalpaló apologetika-szemináriumként:

A *The Case for Faith* és a *The Case for a Creator* című könyvei megválaszolja az ateizmus legfontosabb érveit. A második könyv pedig tele van tudományos érvekkel arra nézve, hogy intelligens teremtés nélkül nemlétezhetne az univerzum.

A *The Case for Christ* és a *The Case for the Real Jesus* című könyvei pedig megcáfolja a szkepticizmus érveit Jézus történetiségével, életével, tanításaival és feltámadásával kapcsolatban. Ezen kívül Strobel igazolja, hogy az Újszövetségi kánon tartalmazza a legmegbízhatóbb és leghitelesebb forrásokat is Jézussal kapcsolatban, és bemutatja az Újszövetség hitelességének bizonyítékait is.

Sok nagyszerű apologetikai könyv jelent már meg, Strobel könyveit mégis azért tudom ajánlani, mert ő maga is ilyen szkeptikus kutató volt, és minél jobban beleásta magát a Biblia elleni érvek felhalmozásába, annál mélyebben érintette meg őt Isten, míg a végén be kellett látnia, hogy amit meg akar semmisíteni, az tulajdonképpen az igazság és a valóság. A bizonyítékok meggyőzték őt is, és megtért, hívővé lett. Ráadásul Strobel stílusa kifejezetten dialógikus, rengeteg interjú egészíti ki a vizsgált témáit.

Az emberek a legfontosabbak!

Sherry történetével kezdtem ezt a tanulmányt, hadd fejezzem be azzal, hogy viszatérünk hozzá.

Ahogy mondtam, sokáig halogattam a Da Vinci kód elolvasását, amit adott nekem. Neki fotos volt ez a könyv, kérdéseket és viharokat kavart benne, én azonban sokáig nem voltam a segítségére ezeknek a viharoknak a lecsendesítésében. És sajnos túl hirtelen meghalt, amennyire tudom, anélkül, hogy a nyugtalanító kérdéseire bárki válaszokat adott volna. Szerencsére ő már Jézussal van, és minden bizonnyal megkapta már minden kérdésére a választ.

Azonban a saját hanyagságom nem hagy nyugodni mind a mai napig. A radikális szkepticizmus egy gonosz erődítmény a hívők és a nem hívők ellen egyaránt. Ha az olyan emberek, mint Sherry, Jim vagy Mark fontosak számunkra, akkor nem szabad elmennünk a kérdéseik mellett. Soha ne tékozzoljunk el a lehetőséget, amikor válaszokat adhatunk egy istent kereső ember kérdéseire – mert mindannyiunk reménysége Krisztusban van. Az apologetika azért nagyon fontos, mert Isten nagyon szereti az embereket, és Neki ez a legfontosabb!

George Paul Wood - The General Council of the Assemblies of God, Springfield, Missouri.

A TÁRHÁZ MAGAZIN az amerikai Assemblies of God pünkösdi felekezet által gondozott **Enrichment Journal** kéthavonta megjelenő, rövidített, magyar nyelvű kiadása. Az eredeti magazin kiadója a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD USA, Magyarországon 2009. júniusától a Kiadót az APCSEL29 képviseli és szerkeszti.

Időszerű teológiai, bibliai és gyülekezeti témákat fejtegető cikkeivel a Tárház Magazin a magyar lelkipásztorok, gyülekezeti vezetők és missziómunkások szükségét kívánja betölteni. A cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre. Az elektronikus kiadványban szereplő fotók és illusztrációk az internetről származhatnak, és Creative Common felhasználási joggal rendelkeznek.

Magyar szerkesztőség és képviselet:

APCSEL29 - E-mail: tarhaz@apcsel29.hu

A szerkesztőbizottság tagjai:

Terri Gibbs, a Life Publishers / Enrichment Journal képviseletében, **Pataky Albert**, az Evangéliumi Pünkösdi Egyház elnöke, **Szűcs Sándor**, az APCSEL29 szakmai vezetője.

A magyar fordítás Jermann Gábor munkája.

A Tárház Magazin 2009. júliusától (a 22. számtól) kizárólag elektronikus úton, PDF kiadványként jelenik meg, amely INGYENESEN letölthető az Enrichment Journal magyar honlapjáról: www.tarhazmagazin.com

Enrichment Journal:

www.enrichmentjournal.ag.org